

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

NEJTIŠŠÍ MÍSTO
SKRÝVÁ NEJTEMNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ.

OHROŽENÁ

Psychotriller od autorky bestselleru *Spi sladce*

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

OHROŽENÁ

Rachel Abbottová

OHROŽENÁ

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

THE BACK ROAD © Rachel Abbott, 2013

Translation © Milan Lžička, 2016

ISBN 978-80-204-4018-1

PROLOG

Od chvíle, co se zabouchly dveře komory, které je obě uvěznily uvnitř, cítila, že se něco změnilo. Všechno mělo být jako kterýkoliv jiný den, ale prostě nebylo. Vnímala dobře známou bolest a nepohodlí – stejné jako vždycky. Tak čím to?

Dívka neslyšně šoupala nohama a špičkami prstů ve stísněném prostoru hledala chodidla své sestřičky, aby uklidnila sebe i ji. Chtěla se pokusit dodat sestře pocit bezpečí. Už brzo to skončí. Po zádech se jí ale rozlézala chapadla nejasného děsu.

A nato sestřička podivně zachrčela. Nikdy dřív podobný zvuk nedávala. Jako kdyby jí něco uvízlo hluboko v krku a snažila se to dostat ven. Dívka ji v duchu pobízela, ať toho nechá.

Pšt. Bud' zticha. Zmlkni.

Položila si bradu na skrčená kostnatá kolena a opakovala ta slůvka v hlavě pořád dokola, modlila se, aby sestřička její myšlenky vytušila a pochopila. Pokud by některá z nich jen hlesla, Matka by se rozhněvala a všechno by bylo ještě daleko horší. Horší než potichu trpět.

Snažila se prve slibovat, že budou hodné. Že je sem nemusí zavírat. Jenže Matka odpověděla vždycky totéž.

„Já jsem Matka. A ty Dcera. Budeš dělat, co řeknu. A neodmlouvej. Už jsem ti vysvětlovala, jak dopadají zlobivé děti. Přijde si pro ně bubák a dá si je k večeři.“ A pak se zachechtala. Bubáka se dívka bála. Možná bude ještě horší než Matka.

Maličko zvedla hlavu. Uzounkou škvírou v dřevěných dveřích dovnitř vnikal matný proužek světla, který ozařoval skrovný zlomek sestřiny tváře. Měla ji bílou a lesklou – maličko připomínala vařené vejce, když se oloupe skořápka. Ještě nezažila, aby něčí obličej takhle vypadal. Sestřička sebou trhla a zlomila se v pase. S vlhkými prstýnky vlasů přilepenými k čelu začala vyluzovat ty hrdelní zvuky. Příšerné zvuky. A doprovázel je i úděsný puch.

Musely být potichu jak myšky, jinak by je čekal výprask. Prapodivné zvuky, které sestřička vydávala, nebyly našťastí v danou chvíli slyšet. Zdálo se totiž, že dnes přišel Chrochtal. A ten celou dobu chroptěl

jako prase, které jednou viděla v televizi. Strašně ten zvuk nesnášela, ale pořád lepší než Řvoun. Ten vždycky křičel, volal slova, která jí zněla sprostě. Netušila sice, co znamenají, když je ale řval, působil odporně. A pak tu byl ještě Sténal. Jednou se pokusila škvírou ve dveřích podívat, protože Sténal vzdychával, jako by ho něco bolelo, jenže to, co spatřila, se jí ani trochu nelíbilo, tak už se znova nekoukla. V hlavě jí to ale šrotovalo dál, a kdykoli Sténala zaslechla, vybavila si v duchu šerednou bílou zadnici, která se zvedala a zase klesala.

Chrochtal nikdy dlouho nevydržel. Sestřička bude s těmi zvuky muset co nejdřív přestat.

Prasečí chropot z pokoje vedle komory najednou výrazně zesílil a zrychlil, což znamenalo, že už je Chrochtal skoro hotový – těsně před koncem dělal pořádný kravál. Nezbyvalo jí moc času. Věděla, že musí sestřičku utišit, než bude pozdě. Nerada viděla, jak schytává trest. Dívka se snažila stísněným prostorem poposunout, pouta na zápěstích a kotnících jí ale rozdírala šrámy a podlitiny natolik, že samou bolestí lapala po dechu. Když se přiblížila, pohlédla na ni sestřička očima, v nichž se jí leskly neprolité slzy, a vzápětí se jí obrovskou silou otřásl drobné tělíčko.

Dívence s hrůzou došlo, že se sestře zvedá žaludek – jenže kvůli široké hnědé izolepě, kterou měla přelepenou pusou, nemohly zvratky ven. Vzápětí spatřila, jak se holčičce obrátily oči v sloup, duhovky zmizely, vidět byla pouze lesklá bělma a nato se sestřička zhroutila na haldu starých špinavých bot.

Ta maličká potřebovala pomoc. Dívka věděla, že ji neminou potíže a že bude trest bolet, ale bylo jí to jedno. Vrhla se na bok, přetočila se na záda, zvedla nohy do vzduchu a bosými svázanými chodidly začala kopat do dřevěných dveří komory. A kopala dál a dál. Z pokoje k ní dolehl překvapený výkřik a zlostné zabručení, načež se dveře prudce otevřely. Do malého výklenku komory se vlně zadíval chlap s obrovským brunátným obličejem a baňatým namodralým nosem, jemuž u kotníků plandaly kalhoty a umolousané bílé spodky.

Konečně poznala Chrochtala.

PRVNÍ DEN: PÁTEK

1

Ellie Saundersová si ze stojanu na zeleninu vzala pár cibulí a začala je loupat. Ve vaření vždycky nacházela útěchu a dnes večer se potřebovala nějak zaměstnat, aby se jí myšlenky nerozbíhaly na všechny strany. Ne že by paštika z kuřecích jater vyžadovala nějaké výjimečné soustředění; nejspíš by ji zvládla i ve spaní. Bylo to ovšem lepší než civět do zdi a dumat, co se děje jinde.

„Nech toho, Ellie,“ zamručela nahlas. „Chováš se směšně.“ Nasekala cibuli s větší rázností, než bylo tak docela nutné, a utrhla si z role papírovou utěrku, aby si otřela slzící oči.

Když přendávala kuřecí játra z plastového sáčku na talíř, leknutím sebou trhla, protože na pracovní desce vedle ní začal vibrovat mobil.

Zatajila dech a strnula s rukou v pohybu. Věděla, kdo volá, aniž by se podívala. Má to zvednout? Co bude horší: promluvit si s ním, anebo ho ignorovat? Vlastně už s ním nikdy mluvit nechtěla, nedokázala ale odhadnout, jak se zachová, pokud se mu začne úplně vyhýbat.

Procitla z chvilkového ochromení, nervózně si otřela ruce do utěrky a hovor přijala.

„Haló,“ hlesla tiše.

„Proč brečíš, Ellie?“

Je tady. Ellie málem upustila mobil a zděšeně stočila pohled k obřím proskleným dveřím se skládacími křídly, které tvořily jednu stěnu kuchyně a do nichž se vstupovalo z boku domu. Kvůli kombinaci bouřkového nebe a prozářené místnosti však nebylo ven do ztemnělých útrob zahrady vidět.

Hlas se ozval znovu.

„Pozoruju tě. Rád se dívám, jak vaříš. Ale nebuď smutná. Všechno se spraví, slibuju.“

Ellie bušilo srdce, snažila se ale, aby se jí nechvěl hlas. „Já *nebrečím* a *nejsem* smutná. Kde jsi? Prosím tě – vůbec bys tady neměl být. Víc ti nemám co říct. Už jsem ti všechno řekla.“

Ze sluchátka se ozval podrážděný povzdech.

„Co kdybys mě pustila dovnitř, ať si můžeme promluvit? Jsem přímo tady.“

Hlas hovořil tiše a vemlouvavě, Ellie se ovšem celá chvěla strachy. Otočila se k oknu zády, aby muž, který ji odkudsi zvenku pozoroval, neviděl, jak se tváří. Nechtěla, aby spatřil, jak ji rozhodil.

„Dovnitř tě samozřejmě pustit nemůžu. Každou chvíli se vrátí Max. Prosím tě, nech toho. Moc tě prosím.“

Tlumené zamlaskání jí řeklo všechno, co potřebovala vědět, aniž by na ni promluvil.

„Dobře víš, že se ještě hodně dlouho nevrátí. Je na večírku – a je tam s ní. Víme to oba. Já ho s ní *viděl*, Ellie. I slepec by si všiml, jak to mezi nimi jiskří. Ale teď máš mě, lásko. Já bych ti nikdy neublížil tak, jako to dělá on. Tak mi otevři. Chci tě jenom hladit a objímat.“ Něžně se zasmál a o oktávu snížil hlas. „Strašně bych chtěl lízat tu tvou hedvábnou pleť a zlíbat ti každíčký kousek těla. Chutnáš totiž přímo božsky, víš to? Ta sametová hebkost tvojí kůže mi připomíná italskou zmrzlinu. Oříškovou, řekl bych. Studí na rtech, má tmavě krémovou barvu a lehkou příchut' ořechů. Pusť mě dovnitř, ať tě můžu znova ochutnat.“

„*Ne!*“

Ellie práskla telefonem o pult a opřela se o ruce, což bylo to jediné, co ji uchránilo před zhroucením. Co by jen dala za to, kdyby se mohla schoulit na podlaze a ležet tam, dokud to celé neskončí? Jenže on ji pozoroval, a tak si nemohla dovolit dát najevo slabost.

Z mobilu k ní doléhala plechová ozvěna jeho hlasu, slova ovšem nerozeznávala. Bylo třeba, aby to jednou provždy ukončila.

Znova telefon zvedla.

„Hele,“ řekla rádobý neústupným a rozhodným tónem. „Já *manžela* miluju. To, k čemu mezi námi došlo, nic nebylo – prostě chyba. Tak tě snažně prosím, nech mě na pokoji.“

Doufala v hněv nebo uraženost, dočkala se ale pouze dalších vemlouvavých slov.

„Ale no tak, Ellie. Víš přece, že tak to nebylo. Bylas hrozně smutná a díky mně se ti udělalo líp. Víím, že jo. A zase ti se mnou může být

líp. Vzpomínáš, jak ses cítila? Vzpomínáš na spalující dotek našich těl, když jsme se k sobě přimkli? Čeho se bojíš? Nikdo se o tom nedozví – zůstane to mezi námi.“

Elliin nucený klid byl náhle tentam a zmocnil se jí děs. *Co když to zjistí Max? Nikdy mi neodpustí.* To ale říct nemohla, protože v takovém případě by prohrála. Zhluboka se nadechla a nasadila záměrně klidný tón.

„Nebojím se. Jenom už chci, aby to skončilo. Teď zavěším a vypnu si telefon. Pak zatáhnu všechny žaluzie, abys mě už nemohl pozorovat. Promiň. Rozhodně jsem ti nechtěla ublížit ani tě vodit za nos. Ale už nevolej.“

Ellie zavěsila a schválně zvedla telefon nad hlavu, aby viděl, že ho vypíná, pokud ji tedy skutečně pozoroval. S hlavou sklopenou, aby neriskovala oční kontakt, kdyby ho někde zahlédla schovaného ve zšeřelé zahradě, spěšně přistoupila k oknům a zatáhla rolety.

Vzápětí se v domě rozdrnčela pevná linka. Ellie prošla kuchyní a aparát vypnula. Pořád ale slyšela, jak telefon vyzvání v patře, tak popadla dálkové ovládání iPodu, vybrala si album od Coldplay a pustila hudbu tak nahlas, aby doléhala až do zahrady za domem.

Její hraná suverenita však neměla dlouhého trvání, a jen co popadla hrst česneku a plochou stranou velmi ostrého nože ho začala drtit, vyhrkly jí z očí slzy zoufalství.

2

Leo Harrisová vyhodila doleva blinkr a svým kabrioletem audi odbočila na hlavní třídu procházející obcí Little Melham. Že si pořídila stahovací střechu, když bydlí v Manchesteru, většina lidí vnímala jako pošetilost, dnes ale v Cheshiru panoval vlahý, teplý večer, proto byla jízda se sklopenou střechou moc příjemná. Cesta z domova jí zabrala jen zhruba půlhodinku, a jakmile opustila městský provoz a ocitla se na venkově, vychutnávala si vítr ve vlasech, který oproti úmornému dusnu velkoměsta představoval příjemnou změnu. Hrozilo ovšem, že se zase rozprší, zšeřelé nebe ani nedávalo tušit, že je letní večer. Celý

den se nesl ve znamení bouřek, což odpovídalo jejímu rozpoložení. Občasný zášleh vzdáleného blesku na černé, zakaboněné obloze skoro jako by zrcadlil její pocity.

Pomalou projížděla vískou, prohlížela si upravená průčelí obchůdků a všimla si nové vinárny s hliníkovými židlemi a stolky na širokém chodníku, kde od sebe zákazníci a chodce oddělovala řádka obřích květináčů. Mezi zelinářstvím a pekařstvím se dokonce tísnila módně vyhlížející restaurace a v měkkém světle deroucím se do okna zahlédla Leo tmavorudé židle s vysokými opěradly a bělostné ubrusy.

Ideální místo k životu.

Pousmála se paradoxnosti svých myšlenek, sjela z hlavní a po okresce se vydala k onomu domu.

Když před sebou spatřila otevřenou bránu, prudce sundala nohu z plynu. Bezděčný reflex. Nakonec nutkání vůz otočit a vrátit se domů přemohla, pomalu dala nohu na pedál a plynule pokračovala v jízdě. V duchu doufala, že si jejího podivného chování nevšiml řidič osamělého auta zaparkovaného na odpočívadle u krajnice. Zabočila na příjezdovou cestu a hned na jejím začátku zastavila.

Naskočila jí husí kůže. Poprvé sem autem zavítala před dvaadvaceti lety. Přijela s otcem a zastavili tehdy skoro na stejném místě. Vzpomínala si, že jí tehdy připadalo, jako by probřečela několik dní, přitom šlo jen o pár hodin. Otec se k ní snažil promlouvat, ona ale jeho slova odmítala vzít na vědomí, a tak ji nakonec nechal sedět v autě a zamířil do domu sám.

Vybavovala si, jak její pláč postupně přešel v občasné škytavé vzlyky. A právě tehdy zaslechla ten křik. Za celý svůj tehdejší nedlouhý život nikdy nic takového neslyšela, připadalo jí ale, jako by někdo někomu rval duši z těla. Nebralo to konce.

Při té vzpomínce, která se podobala bodnutí do břicha, zavřela Leo oči.

Sedm let nato po téhle cestě naposledy odcházela, aniž by se ohlédla; dům ani ty, kteří v něm žili, už nechtěla ani vidět. K těmto lidem patřila nějakou dobu dokonce i Ellie, sestra na ni ale odmítala zanevřít a za to – i za mnoho dalšího – jí byla Leo vděčná. Nikdy si ani na vteřinku nepředstavovala, že by se sem po takové době vrátila, že bude sedět na úplně stejném místě a že se bude snažit sebrat odvahu překročit práh. Nesmírně dlouho návštěvu odkládala, dnes ale pod-

lehla zvláštnímu puzení, naházela do tašky pár svršků, popadla klíčky od auta a vyrazila, i když netušila, jestli až k cíli cesty vůbec dojde. Ovšem už jen představa, jak Ellie nevyhnutelně užasne a jak se jí uleví, až otevře dveře, byla pro Leo dostatečnou pobídkou.

Potěšilo ji aspoň to, že oproti hrůzám jejího raného dětství byl dům k nepoznání. Chytře ukryté osvětlení decentně ozařovalo zahradu, která díky rozlehlým trávníkům a širokým záhonům vypadala jako obrázek; bylo to něco úplně jiného než zanedbaná a zpustlá zahrada za jejích mladých let. Rozpraskaný asfalt zmizel, na příjezdové cestě ho nahradily staré dlažební kostky a rámy oken zdobil světle krémový nátěr, který se mezi starými červenými cihlami krásně vyjímal. Největší změnu ze všech ale představovalo impozantní nové atrium, které podlouhlý nízký dům spojovalo s přilehlou stodolou. Díky množství světla, která kontrastovala s tmavými, chmurnými mračky, působilo atrium útulně a lákavě i na Leo.

Ztěžka si opřela hlavu o opěrku. Věděla, že tady nemůže jen tak zůstat sedět. Že se musí sebrat.

Stiskla tlačítko a zvedla elektricky ovládanou střechu. I kdyby nedokázala do dveří vstoupit a musela se dát chvatně na ústup, mohlo se kdykoliv rozpršet. A navíc tak aspoň promarnila několika dalších okamžiků.

Když se střecha zatáhla, popojela Leo na konec cestičky a zaparkovala před domem. S větší rozhodností, než jakou pociťovala, vystrčila nohy z vozu, ze zadního sedadla si vzala zavazadlo a odhodlaně šla zazvonit ke vstupním dveřím. Dlouho čekat nemusela.

„Leo! Bože, Leo! To je mi ale neskutečné překvapení. Skoro jsem se bála, že už tě nikdy neuvidíme.“

Leo se na Ellie podívala a vycítila, že rozhodnutí přijet bylo správné. Oválnou tvář sestře rámovaly dlouhé čokoládově hnědé vlasy a ve vlnách jí spadaly na ramena. Oříškové oči jí jen zářily, nikoliv ovšem radostí, jak Leo očekávala. V mírně zarudlých očích jí ulpěly zbytky slz, a i když jí na širokých plných rtech hrál úsměv, Leo tušila, že je hráný. Obvykle totiž sestra dokázala úsměvem prozářit celou místnost.

„Pojď dál, pojď dál – strašně ráda tě vidím. Vítej na přebudované Willow Farm.“

Právě tohoto okamžiku se Leo děsila. Čekala, že jakmile překročí práh, zahrnou jí smysly všemožné vjemy, udivilo ji ale, že – aspoň

zatím – nic necítí. Žádný zrychlený tep ani kdysi tak dobře známý neklid.

A pak jí to došlo. Dům jinak voní. Tytam byly zatuchlé pachy zanedbanosti a dojem, že v domě chybí vzduch. Otevřeným oknem dovnitř váł svěží váněk, který přinášel lehkou vůni růží. Podívala se na sestru a čekala, že Ellie jako obvykle nasadí svůj stowattový úsměv. Ten ale nepřišel.

Leo popadla své malé zavazadlo, a aby předešla nevyhnutelnému sesterskému objetí, naklonila se a zlehka políbila Ellie na tvář.

„Abych nezapomněla, tohle jsem našla přede dveřmi,“ prohodila a natáhla ruku se žlutou růží.

Ellie květině věnovala pohled, který Leo nedokázala dešifrovat. Růži si nevzala, jako by ji však rostlina uhranula.

Leo se na sestru starostlivě podívala. „Není ti nic, Ellie?“

Ellie si zamávala dlaní před obličejem, jako by rozháněla slzy.

„Ne, vůbec – jen mě pálí oči. Promiň, krájela jsem cibuli a ještě teď ji cítím. Hoď tu růži na zahradu. Zřejmě mi upadla, když jsem si jich prve pár stříhala do vázy. Jinak jsem v pohodě. A strašně ráda tě vidím. Ani ti nedokážu vypovědět, co to pro mě znamená, že jsi přijela, a doufám, že se chvíli zdržíš.“

„Přivezla jsem si s sebou pár věcí, doufala jsem, že byste mě tady mohli na pár dní strpět,“ odvětila Leo a na důkaz zvedla tašku o něco výš. „Nemohla jsem se pořád vymlouvat – aspoň pokud chci tebe i Maxe vídat častěji. Nemluvě o vašich dvojčátkách. Kde vůbec všichni jsou?“

„Malé jsem zrovna uložila do postýlky – ale za chvíli za nimi můžeme zaskočit, třeba ještě budou vzhůru. Moc rádi tě uvidí. A Max je na grilovače na oslavu konce školního roku. Jenom pro kolegy. Bez partnerů a partnerek. Koná se to v ragbyovém klubu a pořádně se to protáhne, takže bůhví v jakém stavu dorazí domů. Na partičku učitelů se někdy dovedou chovat dost divoce. Ještě že je nevidí žáci.“

Leo se rozhlížela kolem a udivovalo ji, jak nádherně starý dům vypadá. Široká hala už nebyla zaneřáděná haraburdím a místo ponurých omšelých tapet, které zdobily zdi v době, kdy zde bydlela, tu bylo vymalováno světle medovou barvou a celý dojem dotvářelo několik velkých moderních křesle. U jedné ze stěn stál vysoký stůl z patinovaného tmavého dřeva, který se však vyznačoval čistými rovnými

liniemi. A ve výklenku, kde stával starý sekretář s roletou, na němž se vršily štůsky zaprášené staré korespondence a potrhanych obálek, se nyní od podlahy až ke stropu tyčilo okno skýtající výhled do zahrady, s pohodlným křesílkem a nízkým stolkem, na kterém stála obrovská váza meruňkových a žlutých růží, zdroj oné jemné vůně, již si prve všimla.

Leo pohlédla na Ellie – sestra se na ni dívala s nervózním výrazem ve tváři. Zřejmě se bála, jestli se Leo neotočí na podpatku a neuteče.

„Neboj, Ellie. Jsem v pohodě. Fakticky. Máš to tady moc krásné, vůbec by mě nenapadlo, že jde o stejný dům. Klídek.“

Ellie se úlevně usmála. Vzala Leo za ruku a vedla ji dál.

„Tohle je teprve začátek – jestli se ti líbí v hale, počkej, až uvidíš jídelnu a kuchyni. Nemůžu se tady toho nabažit. Teprve si na to zvykám a někdy se mi ani nechce věřit, že je to náš starý dům. Málem ale všechno dopadlo jinak. Myslím, že Max ho chtěl prodat, jenže já nemohla – znáš mě. Ten barák měl obrovský potenciál, a tak jsme tady vymítali duchy – a to myslím úplně doslova. Max tady pobíhal a vyvolával, že se všechny duchovní bytosti musejí ve jménu vyšší síly vystěhovat – a tou vyšší silou byl samozřejmě on. Víš, jaký je. Dokonce si našel nějaké islámské verše, které údajně napravují škody způsobené čarodějnictvím, a jelikož mojí matce odjakživa říkal Stará ježibaba, bylo to tak nějak namístě. Strašně jsem se nasmála a teď už by mě ani nenapadlo, že by tady ještě zbylo třeba jenom jediné strašidlo.“

Leo si to dokázala živě představit. Věčný vtipálek Max dokázal vyvolat úsměv na tváři komukoliv.

Postavila zavazadlo pod schody, načež ji Ellie vedla chodbou kolem několikerych otevřených dveří, jimiž zahlédla pokoje, které byly skoro k nepoznání. Minulost už jí tady vůbec nic nepřipomínalo, a přestože tu nežila už dlouho, pamatovala si navlas přesně, jaké to zde bývalo.

„Je to nádhera. Máš pravdu. Úplně jste to tady změnili.“ Leo si nikdy nepotrpěla na superlativy, ale přesto se snažila dát sestře najevo, že se jí v domě moc líbí. Její slova ovšem nedokázala přesně vyjádřit, jak jí ten rozdíl ohromil.

Pokoj, ve kterém se ocitly, po všech stránkách zářil novotou. Pokud se mu tedy dalo říkat „pokoj“. Stály v atriu, kterého si prve Leo všimla

z příjezdové cesty. Starou stodolu si samozřejmě pamatovala, nevzpomínala si ale, že by se nějak výrazněji využívala, protože za jejího života už nešlo o fungující farmu. A Ellie s Maxem tady teď vybudovali tuhle skvostnou atriovou jídelnu s podlahou ze starých dlaždic, která stodolu propojovala s hlavní částí domu. Nakloněnou střechu tvořily letité dubové trámy, mezi něž byly vsazené obří skleněné tabule. Temnými, ponurými mračny pronikl kužel sluneční záře, který od stěn chvíli odrážel teplé tóny večerního světla, a Leo si živě představila večírky, které tu Ellie s Maxem budou pořádát.

Sestra jí zřejmě četla myšlenky.

„Na zítra jsme pozvali na večeri pár lidí, aby se oslavilo, že už je dům konečně hotový, a já už se nemůžu dočkat, až tenhle prostor pokřtím.“

V Leo mírně hrklo. Ellie si ráda zvala hosty, ona sama ale společnost příliš nevyhledávala a představa velké slavnostní večere hned druhý den jí naháněla hrůzu.

„Hele, Ellie, promiň. Měla jsem nejdřív zavolat, ne si takhle zničehonic přijet. Vždycky se buď můžu vrátit zítra domů, nebo zůstat u sebe v pokoji, až vám přijdou hosti. A já umím být potichu, jak si možná pamatuješ!“

Ellie se usmála a zdálo se, jako by se znova chystala svou sestru obejmout. Leo o krok couvla a spatřila v Elliiných očích záblesk zklamání.

„Co to plácáš, Leo? Když už jsi jednou přijela, rozhodně se odsud zas hned nevypaříš. Zůstaň, jak dlouho budeš chtít. Máme tady spoustu jídla a navíc zítra přijde i jeden nezadaný chlap. Je to docela sympáťák, nedávno se přestěhoval do chaty tady v sousedství. A je to policajt, tak si koukej dávat bacha,“ prohlásila Ellie s úsměvem. „Pojď. Do kuchyně se jde tudy, je teď ve staré stodole. A za mou vysněnou kuchyní je ještě Maxovo vysněné mediální doupě. On ti ho ale zítra předvede sám.“

Leo cítila slaboučký pach cibule a v duchu se přesvědčovala, že Ellie skutečně slzela právě kvůli ní. Chtě nechtě pocítovala mírné zklamání, že nebude mít Maxe, Ellie a dvojčata celý víkend jenom pro sebe, možná to byl ale lepší způsob, jak se znova sžít se starým domovem. Za ty roky, co zde strávila, si rozhodně nevzpomínala, že by se tu kdy konal jediný večírek.

Časově to vyšlo fakt špatně, pomyslela si Ellie. Tak dlouho čekala, až Leo překoná zábrany, které jí neumožnily přijet na návštěvu už během přestavby. A teď byla tady – a Ellie toho bezděky skoro litovala.

Měla sestru moc ráda a už jen její příšerné vzpomínky na život v tomto domě málem stačily k tomu, aby se sem Ellie nenastěhovala. Málem. Ani Max z toho nebyl šťastím bez sebe, ale přizpůsobil se. Možná už mu prostě bylo jedno, kde budou bydlet. Nakonec jí nikdo z nich nebránil. Věděli, proč jí na tom tolik záleží, přestože jim připadalo, jako by se honila za přeludem.

Otevřela zásuvku, vytáhla z ní pár ubrousků a na podnos položila příbory. Můžou si vzít večeri do obývacího – někam dál od kuchyně i od vzpomínky na ten telefonát – a otevřít si k ní láhev dobrého vína. Vůbec poprvé za celou dospělost měla Ellie pocit, že si nemusí lámat hlavu s penězi, přesto jí život nepřipadal lepší. Připadal jí nekonečně horší.

Za zbohatnutí vděčili její matce. Kdyby to nebylo tak smutné, skoro by se tomu Ellie smála. Od chvíle, kdy otec před mnoha lety zmizel, tvrdila matka, že je chudá, ale když umřela, odkázala Ellie nejen dům, ale i obrovskou finanční částku, kterou zřejmě strádala bůhvíjak dlouho. Leo ovšem nezdědila ani penci.

Ellie se v duchu zachvěla. Tušila, že Leo každou chvíli sejde dolů, proto se potřebovala sebrat. Dvojčata měla obrovskou radost, že tetičku vidí, a Ellie si mohla jen představovat, co všechno jim na jejich přání musela vyprávět. Mezi dětmi dokázala Leo zcela odhodit svůj cynismus a tvrdohlavost, dnes je ale Ellie sledovat nemohla. Dolehly by na ni emoce, a to by se špatně vysvětlovalo.

Popošla k lednici, otevřela dvířka a začala hledat něco k večeri. Mohly by si dát paštiku, byla ještě vlažná, případně cizrnovou pomazánku, kterou udělala dvojčatům k obědu. Ještě jí trochu zbylo.

Hlavou se jí honily myšlenky.

Bez hnutí stála před lednicí, na tvářích cítila závan studeného vzduchu a slepě zírala na police s jídlem. Do kuchyně už vidět nebylo, ale ona ho přesto cítila, tušila, jak se v houstnoucí tmě někde venku krčí. Cítila, jak zataženými žaluziemi proniká jeho pohled, a byla přesvědčená, že kdyby je roztáhla, měl by obličej nalepený na okno, rysy

zdeformované tím, jak se tiskl na sklo. Ohlédla se, skoro čekala, že ho zahlédne schovaného někde v tmavém koutě.

Vzpamatuj se. Znovu začala zkoumat obsah ledničky. Sýr. Toho měli snad tunu, koupili ho na oslavu, která se koná nazítří. I ten by si mohly dát a druhý den ho dokoupí v lahůdkářství ve vsi.

Ellie odklopila víčko, rozbalovala sýr a myslela na svou ošemetnou situaci. Proč ten chlap jenom nechce uznat, že už to skončilo? Přála si, aby jí zmizel ze života.

Věděla, že kdyby poprosila sestru, ta by jí pomohla. Jenže posledních zhruba dvacet let žila Leo v přesvědčení, že je na Ellie spoleh; považovala ji za jediného člověka, který je zcela bez chybičky. Proto si Ellie nechtěla vzít na triko, že by sestru připravila i o zbytek iluzí.

Když položila na podnos poslední talíř s jídlem, ještě naposled pohledem nervózně zkontrolovala zatažené rolety, zhasla, nasadila úsměv a vydala se Leo hledat.

3

Když se konečně dostaly do postele, bylo už pozdě, Leo ale byla ráda, že se jí podařilo překonat úzkost a konečně překročit zdejší práh. Shledání s Ellie bylo nesmírně příjemné; až moc dlouho se jí strani-la. Vždycky jí připadalo lepší sejít se přes den v Manchesteru nebo Chesteru, případně sežvat celou rodinu k sobě. Ale dneska se konečně rozhoupala. Rozhodla se vzepřít svým démonům a vyhrála. Teď už jen zbývalo si dokázat, že tu dokáže přespát. A v tom jí bezpochyby pomůže víno.

Nocovala v Elliině bývalém pokoji a z komůrky, která jí kdysi patřila, se mezitím stala bezvadná přílehlá koupelna. Všechno se tady změnilo; staré dveře z podesty byly zazděné a z ložnice vedly nové dveře přímo do sprchy. Na pozadí tmavošedých obkládaček se jasně lesklo moderní bílé vybavení a v obřím zrcadle zavěšeném nad umyvadlem se odrážel jiskrný svit bodovek. Po starých vzpomínkách nikde ani památky.

V době dospívání Leo do Elliina pokoje nesměla, přesto obě dívky kdy čas od času riskovaly, že na sebe neposlušností přivolají hněv

Ellieiny matky. Když na tom ale opravdu záleželo – když ji Ellie potřebovala –, Leo pravidla nikdy neporušila. Od noci, kdy si Ellie uvědomila, že otec bez jediného slova na rozloučenou navždycky odešel, truchlila o samotě v soukromí této ložnice. Leo líhala ve své posteli, přes zeď poslouchala sestřin pláč a cítila, že by se ji měla pokusit utěšit. Nevěděla ale jak. Ellie nechápala, jak může být Leo k otcovu odchodu tak lhostejná, Leo ale upřímně věřila, že za poslední roky pobytu v tomto domě ztratila schopnost cokoliv cítit. Po svém příchodu tu prožila tolik osamělých nocí. To ona tehdy vzlykávala, dokud neusnula, a otec nehnul ani prstem, aby jí pomohl. Právě opovržením vůči jeho osobě způsobilo, že se Leo uzavřela do sebe.

Ellie naneštěstí trpěla pošetilou představou, že jakmile se mu donese, že je jeho žena po smrti, zázračně se zase objeví jako marnotratný otec. A jelikož teď v tomhle domě žila, byla přesvědčená, že bude přesně vědět, kde ji má hledat.

Leo si říkala, že s tím bude nutné něco udělat. Že bude muset zjistit, co se s ním *skutečně* stalo.

V duchu na sestru myslela. Energická, krásná Ellie, říkával o ní Max – a byla to naprostá pravda. Dnes večer ale byly i chvíle, kdy z ní jiskrnost jakoby vyprchala, a Leo doufala, že svým příjezdem něco nepokazila.

„Určitě ti nic není, Ellie?“ zeptala se znova. „Připadáš mi taková duchem nepřítomná.“

Ellie si zachmuřeně poposedla, prohlížela si obsah svojí skleničky s vínem a maličkem z ní lovila jakési neviditelné smítko.

„Mně? Ne, jsem v pohodě. Fakticky. Posledních pár měsíců bylo kvůli té přestavbě a všem změnám dost hektických. A když už teď máme hotovo, tak ten adrenalin zřejmě maličko vyprchal. Asi jsem jenom unavená, ale jinak jsem naprosto v pohodě. Fakticky.“

Takže to bychom měli dvakrát „fakticky“ a dvakrát „v pohodě“. Jinak ale znělo logicky, že je unavená. Dohlížet na úpravy v domě, starat se o pětiletá dvojčata a k tomu ještě pár dní v týdnu chodit do práce, to by opravdu zmohlo každého.

Kupodivu však Ellie sestře ani neudělala obvyklé kázání o tom, že by měla „odhodit zábrany“ a najít si „fajn chlapa“. Leo věděla, že jí minulost způsobila hluboké jizvy a řadu vážných problémů, se svými

omezeními se však už dávno naučila žít. Prostě k ní patřila. Ani Ellie, ani Max jako by se s tím ale nehodlali smířit.

Uchopila svůj laptop a položila si ho na skrčená kolena. Musela ještě před spaním sepsat dnešní příspěvek na blog, z nějakého důvodu ji ale nenapadala vhodná slova. Od chvíle, kdy se Leo stala životní poradkyní, snažila se svoje každodenní zážitky zúročovat při psaní krátkých článků pro potřeby klientů. Inspirací jí byla třeba informace ve zprávách, rozhovor odposlechnutý v samoobsluze nebo prostě jen postřehy o lidském chování. Dnes ale měla v hlavě pusto prázdno – anebo jí v ní spíš hlodaly obavy o Ellie. Nakonec to vzdala a vzala do ruky časopis, který jí sestra předvídavě nechala ležet u postele.

Spánek stále ne a ne přijít, a tak zhasínala až někdy po půlnoci. Ale jen pár vteřin nato ji z nastupující dřímoty vytrhlo zvonění telefonu. Pokoj měla přes chodbu naproti Elliině ložnici, odkud k ní doléhalo tiché ševelení sestřina hlasu, načež v něm zřetelně zaslechla napjatý tón. Připadalo jí, jako by Ellie říkala „ne“, hlas jí náhle přeskočil výš. Jiné slůvko Leo rozeznat nedokázala, Ellie ovšem působila tak ztrápeně, až ji napadlo, jestli by se neměla jít přesvědčit, že je všechno v pořádku. Jen co se smířila s tím, že bude muset vstát z postele, došlo jí, že už Ellie nic neříká. A když pár minut nato zaslechla vrznutí, poznala, že jde o druhý stupeň schodiště odshora. Během přestavby tenhle drobný detail očividně zapomněli napravit. Ellie podle všeho mířila dolů. Vzápětí tichounce, leč neklamně klaply vchodové dveře a chvilku nato začal tlumeně příst motor Elliina zbrusu nového mercedesu s pohonem všech kol.

Co může mít u všech všudy za lubem, že někam takhle pozdě v noci odjíždí?

Leo na chvíli opanoval neklid, dokázala ho však rozptýlit. To k ní promlouval sám dům, svými zlými kouzly zahaloval událost, která se bezpochyby dala naprosto rozumně vysvětlit. Přesto rozsvítila lampičku, vyskočila z postele a pootevřela dveře. V sestřině nepřítomnosti musela dohlédnout na dvojčata a tím spíš jí připadalo podivné, že jí Ellie nic neřekla.

S rezignovaným pomyšlením, že už se dnes v noci nevyspí, dokud se Ellie nevrátí v pořádku domů, se Leo odšourala zpátky do postele, uchopila laptop a dala se do psaní.

PRVNÍ KROK: BLOG LEO HARRISOVÉ

Jak najít duhu

Když jsem se dnes ráno probudila, na okno mi neúnavně bubnoval déšť a já v duchu myslela na slzy a smutek. Při zadunění hromu mi mysl prostoupil hněv. A pak stačil záblesk sluníčka, a já zas uvěřila v radost ze života.

Jenže co mrazivé vichry zimy, které člověku zalézají až do morku kostí? Sníh, který vypadá tak nádherně, zároveň ale skrývá zrádné nástrahy; překrásné ledové stalaktity, které visí z okapů a vmžiku dokážou člověku probodnout srdce?

Která z těchto možností představuje odraz vašeho vztahu?

Jak zareagujete, když do dveří vstoupí milovaná osoba? Podobá se to východu slunce, anebo slyšíte vzdálené burácení hromu? Sevře vám srdce mrazivý led, jelikož víte, že cesta před vámi bude místy kluzká, anebo jste v pohodě a užíváte si sluníčka?

Vnímejte své srdce i duši jako počasí a naslouchejte tomu, co vám říkají. Máte právo vychutnávat si žár slunečních paprsků, jenže abyste si mohli lebedit někde v teple, možná nejdřív budete muset přečkat pár deštivých dnů.

„Když vám na přehlídce prší, obraťte raději zrak vzhůru než dolů. Bez deště by totiž nebylo duhy.“ Gilbert K. Chesterton

4

Nebe bylo smolně černé a obtěžkané bouřkovými mračny a tráva, na níž se za křovím choulila, byla mokrá a zábila ji do bosých nohou. Dívka ale věděla, že se nesmí ani pohnout. Věděla naprosto jistě, že

po ní jdou, a i sebemenším pohybem mohla prozradit svou pozici. Snažila se ovládat dech a polkla vzlyk. Nesmí vydat ani hlásku.

Útěk se zdál zhora nemožný, přesto se jí podařil. Se srdcem bušícím v hrudi využila příležitosti, vzala za kliku, otevřela dveře a prchla do tmavé noci. Teď už jen zbývalo najít cestu k silnici, k někomu, kdo by jí pomohl. Pak bude všechno zase dobré. Musí zůstat silná. Kéž by tak trefila domů, máma s tátou by ji ochránili.

„Nedovolíme, aby ti ještě někdy někdo ublížil, holčičko naše. U nás jsi v bezpečí.“ Tohle jí rodiče opakovali celý život a bezpochyby tomu i věřili. Jenže koho by napadlo...

Na to teď nemohla myslet. Potřebovala se soustředit. Tak kudy? Cítila, jak jí po zádech stéká pot, přesto měla na rukou i nohou husí kůže. Na chvilku se objala pažemi a snažila se rozptýlit panický strach, který se jí pomalu zmocňoval. Skrčená za živým plotem se rozhlížela kolem, s hlavou jen lehce povystrčenou ven. Nebezpečí číhalo tam, odkud utekla, a v danou chvíli dokázala myslet jen na to, jak prchnout co nejdál. Na to, kam se vrátne, nepomyslela – prostě jen utíkala, co jí síly stačily. Úkryt ale skýtaly jenom živé ploty a tu a tam i nějaký strom. Pole byla holá, nikde nebyly ani žádné krávy, za které by se dalo schovat.

Vtom ticho protal zvuk, který ji k smrti vyděsil.

„Abbie, to nic.“ Hlas zněl tiše – a nesmírně blízko. „Neublížím ti. Jestli tě moje chování zaskočilo, tak se omlouvám. Abbie – kde jsi?“

Abbie se plížila podél trnitého hloží, které oddělovalo jedno pole od vedlejšího, a snažila se nevydat ani hlásku. Pojednou na holých nohou a chodidlech ucítila trýznivou bolest a potlačila instinktivní bolestný výkřik. Vtkročila totiž do shluku žahavých kopřiv a ta palčivá, tepavá muka byla skoro nesnesitelná. Cítila, jak jí chodidla a dolní části nohou začínají natékat. Na kopřivy nikdy nereagovala dobře. Objala se pažemi, jako by v sobě chtěla zadržet výkřik strachu a trýzně, který se jí snažil vydrat z hrdla.

S tváří zkřivenou bolestí se pokusila od živého plotu poodstoupit, aby na zem nechala dopadnout víc světla a lépe viděla, kudy jde. Jenže měsíc i hvězdy halila černá oblaka valící se po nebi. Po lících jí volně kanuly slzy, neodvažovala se ale ani popotáhnout. Hřbetem dlaně si otřela obličej a nos. Naprosto netušila, kam jde. Tyhle cheshirské lány vypadaly všechny stejně, nedalo se vyloučit, že prchá do středu hrabství, úplně špatným směrem. Někam, kde se pomoci ani bezpečí nedočká.

Tak dost, Abbie. Uvažuj. Těkala očima ze strany na stranu, jestli ke své hrůze nezahledne, jak se ze tmy vynořuje temná postava, a každý šelest v houštinách si vykládala jako nebezpečí. Nutila se k soustředění. Jak snadné by bylo se vzdát. Ale to nešlo. Přemýšlela, kde stojí ten dům – dům, ze kterého utekla. Bohužel to ale přesně nevěděla. Když sem přijížděla, měla zavázané oči.

V dáli viděla záři pouličních lamp. Určitě to byla světla ze vsi. Jenže aby se tam dostala, musela by se vrátit cestou, kudy přišla. To nepřipadalo v úvahu. Musí najít silnici, musí najít nějakého člověka, kohokoliv.

Zničehonic se jí vybavila vzpomínka, jako by se k ní snažil promlouvat táta. Hvězdy. Vykládal jí o Polárce – o tom, že se jí říká i Severka, a jak ji najít. Zvedla oči a silou vůle se aspoň na chvilku snažila rozehnat mračna, aby se zorientovala. Měsíc byl pořád zakrytý, zahlédla ale Velký vůz – a to jí stačilo. Zbytek už by si měla odvodit, mozek jí ovšem vypověděl poslušnost. Natočila se tak, aby čelem stála zhruba proti místu, kde tušila Severku, a okamžitě jí došlo, kde je. Na východ od vesnice. *Díky, tati.*

Podle jejích odhadů to tedy muselo znamenat, že se někde napravo od ní nachází silnice. Táta jí říkal spojka. Pokud by se k ní dokázala dostat, mohla by se na někoho obrátit. Na někoho, kdo by jí pomohl.

Abbie věděla, že nějak musí zdolat širá pole. Jenže kvůli bílému tričku by byla okamžitě vidět. Rychle si ho přetáhla přes hlavu a začala jím smýkat o travu – i kravinec jí v tu chvíli přišel vhod. Bylo jí to jedno. Znova si vlhký oděv oblékla a zděšeně si uvědomila, že to zřejmě neudělala zcela neslyšně. Zaslechla totiž, jak se k ní mokrou trávou blíží rychlé kroky.

„Abbie – vím, kde se schováváš. Jdu si pro tebe. Zůstaň, kde jsi. Neublížím ti. Slibuju.“

Tentokrát se hlas ozval ještě daleko blíž, a tak vzala Abbie nohy na ramena a prchala přes rozlehlé pastviny, co jí síly stačily. Teď už jí bylo jedno, jestli ji někdo uvidí. Věděla, že musí utéct a že silnice je její jediná šance. Nečekala a neposlouchala, jestli ji pronásledují. Neměla už na vybranou. A ani ječet nemohla – nikdo by jí neslyšel.

Kvůli popálení kopřivami ji bolely nohy a už sotva lapala po dechu, když vtom zahlédla záblesk světlometů. Od silnice už ji mohlo dělit jenom nějakých dvě stě metrů. Měla pravdu. Nutila se běžet dál – urazila tu vzdálenost za necelou minutu, připadalo jí to ale jako několik hodin. A pak se Abbie úlekem zajíkla. Mezi ní a silnicí se totiž tyčila další neprostupná hradba hloží, a nikde žádný průchod.

Někde snad musí být aspoň branka, ne? Vždycky je někde branka. Rozhlížela se po poli doleva doprava a k nemalému zděšení zjistila, že jediná branka se nachází zpátky směrem k domu, a taková cesta by bezpochyby představovala nebezpečí.

V hrůze, že možná zahlédne, jak se k ní přes pole žene děsivá postava člověka, který ji pronásleduje, se Abbie pomalu otočila, ale přestože byla tma, nezdálo se jí, že by tam někdo byl. Třeba jí tu nic nehrozí. Věděla však příliš, proto by ji nikdy utéct nenechali. Možná by bylo nejbezpečnější tady prostě zůstat sedět až do rána. Rodiče už jsou bezpochyby strachy bez sebe.

A pak si vzpomněla. Dneska se vlastně vůbec neměla domů vracet. Rodiče měli za to, že přenocuje u Emily. Moc jí to přáli, takže se po ní vůbec shánět nebudou. Byla tak hloupá, tak strašně naivní.

Po tváři jí kanuly slzy sebelítosti a strachu. Silnice byla ztichlá; od chvíle, kdy před deseti minutami zahlédla světlomety, se naprosto nic nedělo. Když se Abbie znovu zadívala směrem, odkud přiběhla, náhle v ní zahořela jiskřička naděje. Starala se hlavně o to, jestli ji někdo nepronásleduje, a tak si vůbec nevšimla, že v živém plotu zeje malý otvor. Pokud by se dostala na sousední pole, třeba už tam bude přístup k silnici.

Bedlivě si ověřila, jestli za sebou nezahlédne pohyb, pak se k mezeře pokradmu vydala a čekala přitom, že na ni ze tmy každou chvíli někdo vyrazí. Srdce jí bušilo tak hlasitě, až měla pocit, že to musí být slyšet snad na padesát metrů. S hlavou skloněnou pod horní okraj živého plotu se plížila vpřed. A najednou byla na druhé straně a znova se dala do běhu. S přidušeným výkřikem úlevy zahlédla na opačném konci pole branku. Konečně se dostane k silnici.

Celá udýchaná a zoufalá branku přelezla a vydala se po silnici směrem od vsi. Z nějakého důvodu jí to připadalo nejbezpečnější. Na druhé straně vozovky se rozkládal les – jako malá se tam s tátou chodila dívat na zvonky, ne je však trhat. V noci vypadal úplně jinak, nervózně po něm pokukovala. Vtom zaslechla, jak se od vesnice blíží auto, a obrovsky se jí ulevilo. Otočila se, popoběhla doprostřed silnice a mávala rukama, aby zastavilo. Poznala je až v poslední chvíli. Právě v tomhle voze ještě před pár hodinami seděla. Člověk, co jí způsobil takovou trýzeň, se vrátil pro auto – a našel ji. Zplna hrdla se rozkřičela, uskočila vozidlu z cesty a rozeběhla se přes vozovku do lesa. Auto se skří-

pěním zastavilo na úzkém odpočívadle, načež praskly dveře. Už zase musela prchat – jenže tehle les dobře znala. Naháněl jí sice strach, aspoň snad ale má jakous takous výhodu.

Pocítila příval energie a zaběhla o pár metrů dál mezi stromy. Od silnice ji nebylo vidět, pohybovala se ovšem dost blízko na to, aby znova vyskočila, kdyby zahlédla přijíždět auto. Pěšina tam žádná nebyla a do měkké kůže na chodidlech se jí zarývaly větvičky a kamínky na zemi, což ještě umocňovalo bolest, kterou jí způsobily žahavé kopřivy. Sem už nedosahovalo ani to málo světla, které ozařovalo okolní pole, a přestože už si její oči zvykly, ze stínů výhrůžně vystupovaly černé obrysy stromů, proto musela zpomalit. Ničemu nepřidala ani neosvětlená vozovka, tu a tam se ale mezi hrozivými mraky prodrál paprsek měsíčního svitu a odrazil se od vlhkého asfaltu, což jí pomáhalo se orientovat a držet se silnici co možná nejlíže.

Věděla, že se od vesnice i civilizace čím dál víc vzdaluje, netušila ale, co jiného si počít. Zastavila se, aby popadla dech, a zaslechla, jak se za ní kdosi prodírá podrostem. Vzpomněla si, jak jí táta říkal, že strach dává člověku křídla, a poprvé pochopila, jak to myslel. Ta křídla teď potřebovala. Její dech připomínal hluboké sípání, tak hlasité, že nedokázala sluchem odhadnout, jak velký náskok jí ještě zbývá.

Na chvíli se rozhostilo ticho; zatajila dech a naslouchala, jestli ji ten člověk pořád honí. Nic. Věděla, že jakmile by se pohnula, prozradila by svou pozici, a tak stála, snažila se klidně dýchat a jen čekala, kdy zaslechne, jak na ni ten děsivý hlas tiše volá jménem. Jenže další zvuk, který k ní dolehl, byl mnohem příjemnější. Byl to řev silného motoru.

Uháněla k okraji lesa, odhodlaná se před vozidlo vrhnout, ať už v něm pojedje kdokoliv. Vyskočila na silnici, jenže o chvíli později. Šofér uháněl, jako by i jeho někdo pronásledoval. Mávala ve vzduchu rukama za ujíždějícím autem, ale řidič si jí ani nevšiml. Z hrdla se jí vydralo zkroušené zaúpění. A ke všemu prozradila svou pozici. Po náspu se znova vydrápala k okraji lesa a utíkala dál, aniž by se ohlédla.

A pak na pozadí zšeřelé rozbořené oblohy zahlédla, že se k ní blíží zvláštní světlo. Okamžitě jí došlo, o co se jedná – byly to reflektory auta, ozařující příkrov větví nad silnicí. *Zaplaťpánbůh*, pomyslela si. Bylo nutné všechno správně načasovat. Řekla si, že se do poslední chvíle bude skrývat mezi stromy těsně u silnice a bude připravená. Nechtěla totiž prozradit svou polohu, pokud by auto nezastavilo.

A pak to zaslechla. „Abbie, Abbie. Neutíkej už. Neublížím ti. Počkej na mě.“

Člověka, který ji honil, měla přímo za zády.

Zahlédla, jak auto vjíždí do zatáčky. Čekala do posledního možného okamžiku a pak skočila.

DRUHÝ DEN: SOBOTA

5

Leo právě dole v kuchyni chystala dětem snídani, když dovnitř se skelnýma očima vešel Max. Krátké tmavohnědé vlasy měl ještě rozježenější než obvykle a dolní polovinu tváře mu zdobilo černé strniště.

„Dobrýtro, Leo. Rád tě vidím – aspoň myslím.“

Leo povytáhla obočí a čekala, jestli ještě něco dodá.

„Prostě jsem rád, že jsi tady, jenom se bojím úplně otevřít oči, protože to děsně bolí.“ Maxovi se ve tváři krátce mihl jeho přidržený úsměv. „Ellie říkala, žeš přijela, tak díky, že ses dětem postarala o snídani.“

„Nevěděla jsem, jestli budeš v noci natolik při smyslech, abys pobral, že jsem tady,“ odvětila Leo. „Počítala jsem, že mě uvítá šok a zděšení.“

„Ale jdi ty.“ Max sebral utěrku a hodil ji po Leo. O kus ovšem minul, což neodpovídalo jeho obvykle přesné mušce. „To nemůžeš myslet vážně. Mám radost, že jsi tady, tvoje starší ségra bude mít aspoň o starost méně. A doufám, že tady nejsi jenom na skok. Víš přece, že u nás můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít. Ellie tě prý vzbudila a poprosila, abys ty dvě obludky nakrmila, za což ti budu navěky vděčný. Když jsem se v noci vrátil, byla už zaplaťpánbůh v limbu! Ještěže neviděla, v jakém stavu jsem dorazil.“

Max zamířil ke svým ratolestem, které spokojeně žvýkaly snídanové cereálie a brebentily si pro sebe řečí, jíž nikdo jiný nerozuměl, jak to dělaly už od doby, kdy byly úplně malé. Každému z potomků vtiskl na hlavičku pusou a z hromádky uprostřed stolu si vzal toast, což se vůbec nezamlouvalo Ruby, která si zřejmě dělala zálusk přesně na tento krajíček.

Leo byla ráda, že k ní Max stojí zády, a než se otočil, byla si už jistá, že své překvapení zakryla. Co to jen Ellie uprostřed noci vyváděla? Leo byla totiž přesvědčená, že sestra jela vyzvednout Maxe na slavnostní rozlučku se školním rokem. Jenže to se spletla.

„Doufám, že jsi nejel domů pod parou? Když jste teď při penězích, snad si můžeš dovolit taxíka.“

Chtěla se dozvědět ještě trochu víc, ale Max se na ni jen sebekriticky usmál.

„Zvyk je železná košile, děvče,“ odpověděl s ústy plnými toastu. „Minulý týden jsme losovali, kdo bude řídit, a bohudík – nebo spíš bohužel, jak to vidím teď – to nepadlo na mě. Ale na tu dnešní večeri se budu muset dát do cajku. Ellie bude vyšilovat; myslela si, že má na přípravy celý den, a teď se vrátí domů nejdřív kolem třetí.“

„A co se děje? Říkala mi, že musí pryč, ale já byla tak rozespalá, že jsem se dál nevyptávala.“

„Prý nějaká kritická situace v práci. Slouží už sice jenom pár směn týdně, ale včera tam měli nějakou mimořádnou událost a nemocnici chyběly kvalifikované sestry, které by ji zvládly. Obvyklé letní problémy, všichni jsou zřejmě na dovolených.“

„Pokud by ti to pomohlo, můžu se postarat o dvojčata,“ nabídla se Leo. „Jenom po mně nechtěj, abych vařila.“

Max zamručel.

„Kdyby se někdo z nás dvou začal montovat do vaření, bude z toho pěkná šlamastyka. Mám za to, že ta moje puntičkářka všechno objednala, takže musím sjet do zelinářství, do rybárny a k řezníkovi. A včera jste zřejmě zbaštily polovinu sýra, takže musím přikoupit i ten. Chlast už tady máme, pokud jste ho teda taky nevyzunkly. Na ten nóbl mejdan musí být všechno tip top. Budu pryč tak hodinku. Zvládneš to?“

Leo se nad jeho tónem mračila, on si ale ničeho nevšiml.

„S potěšením,“ řekla. „Asi vezmu dvojčata na procházku, pokud ti to nevadí. Kdyby mě to včas napadlo, vyměnila bych si s Ellie auto, abych pro ně měla sedačky.“

Max povytáhl obočí.

„Myslíš, že by ti půjčila svou novou káru? Sni dál.“

Utrhl si z role papírovou utěrku a otřel si ruce od másla.

„Musím se tě na něco zeptat, Leo. Jak to tady snášíš? Legrácky stranou, asi to pro tebe nebylo jednoduché, ale jsem fakt moc rád, žeš přijela. Ellie se bála, že když se sem nastěhujeme, vytvoří to nepřekonatelnou bariéru.“

Leo před Maxem uhnula pohledem. Zнала toho muže od svých čtrnácti a připadal jí jako bratr. Natolik si ale zvykla skrývat veškeré city,

že ani jeho si nechtěla pustit za pečlivě vybudovaný obranný mechanismus.

„Je to jenom barák, Maxi. Cihly a malta.“

Max se zachechtal, ale pak přestal potřásat hlavou, jelikož ho to očiividně bolelo.

„Mě neoblbněš, děvenko. Ale znělo to kurážně. A když už je řeč o kurážnosti...“

Leo zasténala, protože věděla, co přijde.

„... sebrala jsi už kuráž najít si chlapa – myslím jako ,na vztah', ne na jednu noc –, anebo pořád všechny chlapy na světě soudíš podle jednoho nepodařeného exempláře? My totiž nejsme všichni na draka. Někteří z nás jsou fakt i super borci,“ ukázal Max oběma rukama na sebe a zazubil se na ni.

S hraným zoufalstvím zakroutila hlavou. Proč žije každý chlap v přesvědčení, že žena v životě selhává, pokud si nenajde manžela?

„Takhle mi to vyhovuje, díky. Ptáš se mě na to pokaždé, když se vidíme, a já ti pokaždé odpovím totéž. A než ze mě začneš páčit detaily z mého sporadického sexuálního života, aby sis aspoň zprostředkova- ně trochu užil, tak ti rovnou říkám, jdi do háje.“

Leo se znepokojeně podívala po dětech, ty spolu ale naštěstí pořád čile brebentily a patrně neměly nejmenší tušení, co to povídala.

Tohle byl pro Maxe zpravidla signál k tomu, aby jí udělal kázání o „spokojeném manželství“, tentokrát se ovšem komentáře naštěstí zdržel, čehož Leo využila k tomu, aby změnila téma.

„A když už přišla řeč na ten můj nepodařený exemplář chlapa, co budeme dělat s Ellie a tou její posedlostí naším otcem? Abych pravdu řekla, je to jeden z důvodů, proč jsem přijela. Chtěla jsem si s ní o tom včera promluvit, ale daleko jsem se nedostala. On se tady přece jen tak zčistajasna nezjeví, Maxi. Proč ho nevnímá takového, jaký byl?“

Max se chvíli tvářil vážně.

„Kdykoliv jsem se jí na něj zeptal, skoro jako by o něm vůbec nic nevěděla. Jako by to byla nějaká přízračná postava, co vám tu a tam vstoupila do života a prozradila toho o sobě co možná nejmíň.“

„To je docela výstižné,“ pokyvovala Leo hlavou. „Zřejmě přicházel a odcházel, jak se mu zrovna chtělo. Elliina máma ho asi nenáviděla, jenže on byl vůči tomu všemu imunní. Nikomu se nezodpovídal. Ale když už tady byl, Ellie se mu strašně chtěla zavděčit. Jakmile

vešel do dveří, uháněla k němu a vrhla se mu kolem krku. Pohladil ji po vlasech a řekl něco jako „Bože, tys ale vyrostla“ nebo „Dneska ti to moc sluší“. Tak to bylo. Rozdával komplimenty jako odměnu za oddanost, a řekněme si to upřímně, Ellie prahla po troše lásky a citu. Z jejích rodičů bezpochyby představoval to menší ze dvou zel – převážně se ale choval lhostejně. Proto asi nepřekvapí, že chlapy nemám ráda, co?“

Max se už mnohokrát snažil Leo přesvědčit, že byl její otec výjimkou z pravidla, tentokrát jí ale jenom věnoval pohled, který si přeložila jako „ty jsi beznadějný případ“, zamířil ke kávovaru a zvedl šálek.

„Dáš si? Tahle luxusní mašinka vaří to nejlepší – a taky nejdražší – kafe na světě. Takovou by měl mít doma každý, nemyslíš?“

Stiskl tlačítko. Leo zaslechla, jak se melou zrnka, místností se rozlila nádherná vůně čerstvé kávy a do malého šálku na espresso začala pomaličku stékat tmavohnědá tekutina.

„A umí i cappuccino?“ zeptala se Leo.

„Umí, ale k tomu už potřebuje drobnou pomoc lidské ruky. Podej mi prosím tě láhev mlíka a já ti odhalím další z tajemství tohoto úchvatného a nepostradatelného kuchyňského spotřebiče.“

Leo měla pocit, že Max nikdy nijak zvlášť nehýřil sarkazmem, možná z něj ale pouze mluvila kocovina. Anebo se možná v tom domě spletla. Možná se jeho zhoubnost nedá jen tak vymýtit několika vrstvami barvy.

6

O pár set metrů dál odpočíval Tom Douglas ve své zděné chatě na pohodlném kanapi a kolem sebe měl rozložené sobotní noviny. V podkresu mu hrálo staré album od Fleetwood Mac, které si koupil z nostalgie. Když byl ještě kluk, táta si desku *Rumours* pouštěl nonstop, a tak když ji uviděl na iTunes, nemohl odolat a stáhl si ji.

Na tyhle dny prodchnuté lenošením si ale nějak nemohl zvyknout a po několika hodinách nicnedělání se ho začal zmocňovat neklid.

Zrovna se rozhodl, že už by se měl zvednout a pustit se do něčeho užitečného, když zazvonil zvonek. Vůbec ho nenapadlo, kdo ho mohl vystopovat až sem. Kromě sousedů, kteří ho pozvali na večeri, tu totiž skoro nikoho neznal.

S pomyšlením, že jednou z věcí, které musí udělat, je vysadit hlavní dveře a trochu je dole obrousit, je prudkým trhnutím otevřel a přivítal nečekaného hosta.

„Steve! Nazdar! To je mi ale překvapení. Co tě přivádí do těchto končin? Pojď dál.“

Rád zase viděl starého kamaráda. Steve před několika lety působil v Manchesteru jako Tomův seržant. Pak ovšem povýšil, přesunul se k cheshirské policii a i nadále se čas od času stýkali, ale od chvíle, co se Tom před třemi lety přestěhoval do Londýna, se neviděli.

Tom úplně zapomněl, jak je Steve vysoký. Byl to pořádný kus chlapa jak do šířky, tak do výšky, a přestože si Tom dal pozor na to, aby nejnižší trámy a stropy chaty pojaly jeho metr osmdesát tři, s dalšími třinácti centimetry, jimiž se mohl pyšnit Steve, už jaksi nepočítal. A navíc už přítel na temeni postrádal vlasy, které by případný náraz utlumily, povšiml si Tom překvapeně. Očividně se už neviděli déle, než si myslel.

Steve sklonil hlavu, prošel do obýváku a přes rameno prohodil: „Promiň, že jsem nenašel čas stavit se dřív. Ani se mi tomu nechtělo věřit, když jsem dostal ten tvůj e-mail, že se zas vracíš na sever, ale rozhodně mi to nevadí.“

Steve se rozhlédl po obýváku.

„Páni, ty to tady ale máš zařízené, Tome. Netušil jsem, že tě zajímá bytový design. Změnils obor, jo?“ zamrkal na Toma, což byl Steveův zvyk, na který už Tom docela zapomněl. Když Stevea svého času poznal, myslel si, že má nějaký obličejový tik.

Tom se zadíval na tmavofialovou pohovku a šedohnědá křesílka seskupená u křbového výklenku i na masivní porcelánové lampičky na robustních dřevěných stolicích.

„Ale jdi ty, prosím tě,“ odvětil. „Objevil jsem v Chesteru jeden skvělý obchod a oni mi to tady zařídili. V porovnání s bytem, co jsem měl v Londýně – tam bylo všechno supermoderní, ale připadalo mi to studené a strohé –, je radost bydlet někde, kde si člověk připadá jako doma.“

„Ani mně to v Londýně nikdy nesesedělo. Každopádně jsem rád, že jsi zase zpátky na severu. Stavil bych se dřív, jenže v práci je to teď dost hektické. Víš, jak to chodí.“

Tom se zazubil. Opravdu to věděl.

„Než se posadím, můžu ti nabídnout něco k pití? Pivo, víno nebo čaj a kafe, pokud jsi ve službě.“

„Dal bych si pívko – ale jenom skleničku, jsem tady autem. Oficiálně mi služba před pár hodinami skončila, ale měl jsem nějaké zařizování v okolí.“

„Pívko přinesu. Zatím se posad' – hned jsem zpátky.“

Tom zamířil do kuchyně, otevřel láhev piva a uchopil dvě skleničky.

„Tumáš,“ řekl, jednu Steveovi podal a pomalu mu nalil.

„Díky. To mi fakt bodne.“

Přitukli si spolu a Tom se posadil.

„Vlastně jsi mi neřekl, proč ses rozhodl z Londýna odejít, Tome. Jenom že se zase stěhuješ sem. Problémy?“

„Ne, nic takového,“ zavrtěl Tom hlavou, ale v duchu musel uznat, že není k příteli tak docela upřímný. „Lucy se s mámou vrátila do Manchesteru a vídat ji tu a tam o víkendu ani jednomu z nás nevyhovovalo. Je jí teprv osm, připadalo mi, že o hodně přicházím. Takže jsem to chtěl mít blíž, abych za ní mohl dojíždět autem. Zítra ji poprvé budu mít na celý den. Přiveze ji máma – ale znáš Kate, hlavně mi ten můj nový domov bude chtít prošmejdit.“

„No, a jaké to bylo v první lize?“ zamrkal znova Steve a Tom se radši zadíval na pivo, aby zakryl úsměv.

„Jestli myslíš práci u Metropolitní, tak jsem měl bezva šéfa. Jenže kvůli obavám o zdraví odešel brzo do penze a mě nenapadal jediný dobrý důvod, proč tam zůstat. Tak jsem si sbalil svých pět švestek a přestěhoval se sem. A teď si hledám místo.“

„Hergot, Tome, to je docela risk, ne? Co budeš dělat, pokud na nic nekápneš?“

„Asi něco úplně jiného,“ pokrčil Tom rameny. Toužil řeč stočit na jiné téma, než byla jeho maličkost. „Ale kde ty se v téhle části Cheshiru takhle v sobotu odpoledne vlastně bereš? Počítám, že jsi nejel jen tak náhodou kolem.“

Steve si dlouze zavdal piva a odložil skleničku na stůl. Z tváře mu zmizel úsměv.

„Jsem tady kvůli jednomu docela ošklivému případu. Včera v noci srazilo nějaké auto na zdejší spojce holku, možná víš, kde to je. Místní tady tak říkají okresce, která spojuje dvě hlavní silnice po obou stranách vesnice. No a ten, co ji srazil, ji odtáhl ke krajnici a tam ji nechal ležet. Polomrtvou.“ Steve zakroutil mohutnou hlavou. „Hajzl jeden. Fakt doufám, že toho lumpa chytím, nic víc se k tomu říct nedá. Nasadili jsme do okolí tým, ale napadlo mě, že bych si cestou domů trochu zajel a mrknul se, jak jim to jde.“

Tom se prudce opřel o pohovku.

„Proboha, Steve, to mě mrzí. Tyhle případy jsem odjakživa nesnášel. Vraždy mi nějak nevadily, ale ujet od nehody, to zavání zbabělostí, ne? Kolik jí bylo?“

„Bylo jí, nebo spíš je, čtrnáct. Nechali ji sice ležet na krajnici jak přjeté zvíře, ale někdo ji zřejmě našel poměrně brzo po tom, co se to stalo. Je v kómatu, ale žije – má ovšem na kahánku. Doktoři jí bohužel moc naděje nedávají. S touhle okreskou je potíž v tom, že tam nikde nejsou žádné kamery, a i když jsme si z těch ve vsi stáhli, co jsme mohli, bude těžké cokoliv dokazovat.“

Steve Tomovi nastínil další okolnosti případu a pak spolu oba muži debatovali o všech obvyklých způsobech sběru důkazů. Tom poslouchal, jak probíhá vyšetřování a co všechno už policie zjistila – nebo spíš nezjistila –, a v duchu musel uznat, že to nevypadá moc slibně. Bylo evidentní, že Steve propadá beznaději, a Tomovi bylo líto, že ho nemá jak povzbudit.

Steve se s politováním podíval na hodinky.

„Bohužel budu muset frčet. Promiň, že jsem se stavil jenom na skok, ale poslední dobou dělám od nevidím do nevidím a už jsem měl být dávno doma.“

Zvedl se z pohovky a se skloněnou hlavou se vydal ke dveřím.

„Kdybys něco zaslechl, Tome – když jsi tak zadobře se sousedy –, tak mi brnkni, jo? Víš, jak to chodí. Na vesnici místní vždýcky vědí o všem, co se kde šustne. Tam nic jako tajemství neexistuje.“

Tom se usmál. „Jo, vím, jak to myslíš. Stačí tady v okolí vejít do jakéhokoliv krámu a už slyšíš, jak drbou – většinou o člověku, co před půl minutou odešel, i když většinou bez zášti, abych byl spravedlivý. Bůhví, co si špitají o mně.“

Steve se na Toma chápavě usmál, naposledy mrkl a na rozloučenou zvedl ruku.

Tom za ním zabouchl a šel si do kuchyně uvařit čaj. Tušil, že na večerní oslavě u sousedů nebude o alkohol nouze, jenže zítřek byl pro něj i pro Lucy výjimečný den, proto by kocovina nebyla zrovna ideální.

Už se na večer těšil. Když tenhle domek kupoval, neuvědomoval si, jaké to bude, trávit tu celé dlouhé dny, aniž by na kohokoliv promluvil. Vlastní společnost mu odjakživa vyhovovala, poslední dobou mu ale občas připadalo, jako by se mu nečinností zadřely hlasivky.

A další problém spojený s dlouhými hodinami samoty byl ten, že měl Tom až moc času na přemýšlení. Vždy míval naprosto jasně vymezené, co je dobro a co zlo, ovšem v několika posledních letech musel o vlastních hodnotách chtě nechtě pochybovat. Myslel si, že mu odchod od policie pomůže znova najít správný směr, místo toho ale zjistil, že mu přehnaný dušezpyt vyvolává v hlavě ještě větší zmatek.

Teď si ze všeho nejvíc přál vrátit se k práci. Zvlášť když slýchal věci, jaké mu třeba před chvílí vykládal Steve. Cítil, jak ho brní na temeni, což se mu stávalo, když se mu na nějakém zločinu něco tak úplně nezdálo, a zatoužil tam být, stát v přední linii a pátrat po tom, co na celém případu nehraje.

7

V kuchyni tlumeně hrálo rádio. Nikdo ho neposlouchal – představovalo jen kulisu, mělo přehlušit ticho, které v domě vládlo.

Na stole stála poloprázdná sklenka zteplalé vodky. Že není vychlazená, nevadilo – plnila svůj účel. Otupovala bolest, aniž by zanechávala jakékoliv stopy.

Hudba utichla a začaly zprávy o šesté. Pořád to samé, jak jinak. Ekonomika, Střední východ, zase ekonomika. Denno denně stále totéž. Koho to vůbec ještě zajímá?

„A nyní regionální zpravodajství. U poklidné obce Little Melham došlo k nehodě, od níž pachatel ujel. Na vedlejší silnici B522 srazil automobil dívku, řidič však pokračoval v jízdě. Tato komunikace – které se v okolí říká spojka – propojuje silnice A564 a A5194, ale podle policie ji obvykle využívají pouze místní občané. Dívka, jejíž jméno dosud neznáme, je údajně v kritic-

kém stavu. Nehoda se odehrála dnes brzy nad ránem a policie žádá všechny, kteří se v noci v okolí pohybovali, aby...

Po rádiu se natáhla rozčilená ruka a vypnula ho.

Proč mě odmítla? Proč se bála? Proč utekla?

Několik měsíců plánování rozmetal jediný impulzivní čin – takové příležitosti zřejmě nešlo nevyužít. Abbie byla dočista sama – opuštěná – a nikdo se po ní nesháněl. Bylo to tak snadné.

Abbie – moje jediné přání bylo, abys mě milovala. Mělo to být naše malé tajemství.

Ale ty oči – ta čiročirá hrůza v jejich hlubinách, když zjistila pravdu. Proč?

A pak utekla.

Co kdyby doběhla až do vsi? Co kdyby ten řidič dával pozor, jel pomaleji a nesrazil ji, ale svezl by ji? Radši na to ani nemyslet.

Můj život by skončil. Všechno, na čem tak tvrdě dřu, by bylo zničené. A ne poprvé. Kvůli Abbie.

Jenže Abbie už nic neřekne. Nejspíš umře.

Tohle rozhodně nebylo v plánu, Abbie – ale nemělas mě odmítnout. Kdybys na mě byla hodná, nic by se ti nestalo. Teď už jsi pro mě beztak mrtvá.

Byl tu však ještě další problém.

Ten řidič mě viděl, jak stojím v lese, dívám se, ale nic nedělám.

A to představovalo riziko. Prozatím nic nehrozilo, ale kdyby policie auto identifikovala, řidič by jí určitě všechno řekl.

Do ticha zazněl ztrápený, zoufalý výkřik a už prázdná sklenka odletěla ke dřezu, kde se nárazem roztránila.

*

„Potřebuju se něčeho napít,“ hlesla unaveně Ellie, když žuchla na postel.

To byl ale den! Do práce se jí zrovna moc nechtělo, jenže vzhledem k okolnostem neměla právě na vybranou. Nestihla si ani promluvit s Leo a dvojčata skoro neviděla. A po včerejší noci...

Ne. Na to nesmí myslet. Bylo to strašné. Naprosto příšerné. Aspoň pro dnešek to celé musí vytěsnit z hlavy.

Skoro ani nevěděla jak, ale nakonec zvládla na slavnostní večeři všechno nachystat – teď už jen zbývalo najít energii a upravit i sama

sebe. Dorazila už i paní na hlídání – z Maxova pohledu absurdní rozmařilost vzhledem k tomu, že hodlali slavit doma –, ale děti se aspoň zabavily a Ellie se mohla zaobírat výhradně pohoštěním.

Sklesle se zadívala na svůj šatník a zadoufala, že nějakým kouzlem vyřeší problém, co si vzít na sebe, když zaslechla, jak se otvírají dveře koupelny. Ve velkém zrcadle, které viselo nad toaletním stolem, zahlédla Maxův odraz a neodolala nutkání sledovat, jak si s osuškou kolem pasu tře ručníkem husté tmavé vlasy. Neměl na sobě ani gram tuku, i přes řídký porost tmavých chloupků tak ze svého místa viděla, jak se mu na břiše rýsují svaly. Je tak sexy, pomyslela si. Skutečně ho ztrácí?

Povzddechla si.

„Tak co, ty moje myšičko?“

„Neříkej mi tak – víš, že to nesnáším,“ zamračila se Ellie na jeho odraz.

Max se zasmál.

„Říkám ti tak už od sedmnácti a tehdy se ti to líbilo.“

„No samozřejmě – i proto, že tehdy jsem žádná šedá myš nebyla. Jenže to se změnilo, tak si vymysli něco hezčího, nebo radši mlč.“

Ozvalo se krátké zaklepání, pak se dveře pomaličku otevřely a v nich stála Leo – na sobě měla jen černé tričko, které jí sahalo sotva ke stehnům a obepínalo jí útlé boky. Štíhlé nohy měla záviděníhodně dlouhé a lehce opálené.

„Leo, musíš se tady potloukat nahá – nebo skoro nahá?“ durdila se Ellie.

Když Leo otevřela dveře dokořán, zahlédla Ellie, že se úkosem po dívala po Maxovi.

„Promiň, Maxi. Nevěděla jsem, že jsi tady. Myslela jsem, že jsi s dvojčaty. A oblečená jsem slušně, Ellie. Po centru Manchesteru si lidi vykračují i ve skrovnějším oděvu. Přišla jsem se zeptat, jestli bys mi nemohla půjčit žehličku na vlasy. Já ji zapomněla doma, a když si nechám vlasy vlnité, vypadají hrozně neupraveně.“

„Že třeba mohl být i Max úplně nahý, to zřejmě ani jednoho z vás nijak netrápí.“

Ellie nepřekvapilo, že se po sobě Leo a Max udiveně podívali. Věděla, že se chová nepřijemně, jenže oproti ztepilé sestře si víc než kdy dřív připadala jako stará škatule a bylo jí jasné, že ani Max se neubrání srovnávání. Leo byla odjakživa vysoká a štíhlá; už jako dítě starší sest-

ru převyšovala. Jenže díky dlouhým tmavým vlasům, zálibě v černých šatech – tedy pokud už se oblékla – a ohnivě rudým rtům vypadala jako žena vamp, což příliš neladilo s její osobností.

Max až dosud mlčel, očividně se ale chtěl pokusit atmosféru odlehčit, a tak začal zpívat dobře známé úvodní tóny skladby „The Stripper“ a okázalým gestem odhodil bokem ručník, jímž si prve vysušoval vlasy. A k manželčinu zděšení si začal rozhalovat osušku kolem pasu. Tušila, co má za lubem, a nemohla mu v tom nijak zabránit. Co se vlastního těla týkalo, neměl nikdy nejmenší zábrany – a proč by je taky mít měl? Jenže Ellie ho chtěla výhradně pro sebe. Nechtěla se o něj dělit, to by nesnesla.

Než stačila cokoliv namítnout, strhl si Max osušku z boků a předvedl přiléhavé černé trenky, v nichž byl v mnoha směrech ještě přitažlivější, než kdyby zůstal nahý.

Leo si nad Maxovými šaškárnami opovržlivě odfrkla, vzala si z toaletního stolku žehličku na vlasy a spěšně odešla.

*

Max několik vteřin manželku bedlivě pozoroval v zrcadle. Zase měla svěšenou hlavu a civěla do podlahy, jako by ji uhranul vlas světle krémového koberce. Bylo mu jasné, že ji jeho malé vystoupení nijak nenadchlo. Normálně by nad jeho pitominami jen krčila rameny nebo by se smála s ním. Jenže to byla minulost. Výčtkami svědomí se mu sevřela hrud'. Uvědomoval si, co jí několik posledních měsíců provádí, nemohl si ale pomoci. Ráno co ráno si pořádně vynadal a večer co večer si musel přiznat, že svá předsevzetí opět porušil.

Max došel k posteli a přisedl si k Ellie. Z kocoviny už se zotavil a pomalu se začal těšit na večer, viděl ale, že je Ellie unavená a nesmírně skleslá. Vůbec to nebyla ona a vyčítat to mohl jedině sobě. Vzal ji kolem ramen a přivinul si ji k sobě.

„Co je, Ellie? Proč jsi dneska tak smutná? Vždyť ses nemohla dočkat, jak se všem pochlubíš novým barákem. Připadá mi ale, že z něj nemáš takovou radost, jak jsi čekala. Co se děje, lásko?“

Ellie si hryzala dolní ret.

„V práci to byl dneska děs běs. Mladá holka – málem mi to zlomilo srdce.“

„Ellie, z těch svých pacientů máš málem zlomené srdce dennodenně. Takže v tom bude něco víc. No tak. Řekni mi to.“

„Nemám co na sebe, nestihla jsem si vyžehlit vlasy a teď už to ani nepůjde, protože mi žehličku sebrala Leo, a tohle všechno v porovnání s problémy jiných lidí působí příšerně uboze a marnivě.“

Max ji pohládl po rameni a znovu si ji k sobě přitiskl.

„Občas se člověk trápí prkotinami, protože se mu nechce myslet na to podstatné, takže to probereme jedno po druhém, jo?“ nadhodil. „Jak to, že nemáš nic na sebe, hm? Vždyť jsi utrácela za všechno možné, tak proč ne i za sebe?“

„Vždyť víš proč.“

„Ne, to teda nevím.“

Ellie klesla hlava ještě níž na prsa a odpověď jen tiše zamumlala.

„Protože jsem s koupí nového oblečení čekala, až trochu zhubnu. To přece víš. Čekám už tři roky, a proto si na sebe nic nekupuju.“

Tohle samozřejmě Max věděl. Tento rozhovor vedli už mockrát, a nikdy ji nedokázal přesvědčit. Přesto to hodlal zkoušet znovu. Cokoliv, jen aby se jí zas vrátil ten krásný úsměv.

„Lásko, přece víš, že se mi líbíš taková, jaká jsi, tak co tomu nechat volný průběh? Jsi, jaká jsi, a mně to připadá smyslné a sexy.“

Objal ji i druhou rukou a vroucně si ji k sobě přivinul. Ona mu ale ruku odstrčila.

„Kecy, Maxi. Nic takového si nemyslíš, jinak bys mě pořád netlačil do cvičení. Chceš, abych zhubla.“

Manžel polkl povzdech, věděl, že by si nepomohl.

„Ne, nechci, abys zhubla, chci, abys měla lepší kondici, protože pak budeš i zdravější. Jakou máš velikost, je mi fuk. A tlustá nejsi. Nejsi žádné tintítko, ale zaplatpánbůh za to, říkám já.“

„Všichni víme, že chlapy dneska přitahují jenom hubeňourky – holky jako Leo nebo ta tělocvikářka od vás ze školy.“

Max se odmlčel. Věděl, že jí to musí vymluvit, a že tudíž asi bude nejlepší poslední část věty ignorovat.

„Teď už vážně plácáš nesmysly. Koukni se na Nigellu Lawsonovou – zadek má jak pivovarský valach, ale chlapům pořád připadá sexy. A ty jsi proti ní tak třetinová.“

„Jenže ona hodně shodila, takže ani jí to evidentně nepřipadalo moc atraktivní.“

Max si uvědomil, že ani tentokrát tenhle spor nevyhraje, a tak se z postele zvedl a zamířil ke skříni.

„A co tyhle černé šaty? V těch jsi kočka.“

„Ty si beru pokaždé, když někam jdeme, a ta čůza Mimi zas bude mít kecy. Co to Pata napadlo si s ní začít, Maxi? On se snad zbláznil, opustit kvůli ní Georgiu.“

S tím se nedalo nesouhlasit, jenže i tuhle diskusi už za poslední měsíce vedli několikrát, a stejně nic nevyřešili.

„Víš co? Běž si dát krásně dlouhou sprchu a vlasy si nech vlnité, protože ti to tak sluší víc. Já zatím skočím dolů a přinesu flašku vychlazeného šampáňa, kterou si můžeme vypít, až se budeš chystat. Smyj ze sebe to svoje dnešní trauma. Hosti přijdou až za několik hodin, takže máme moře času.“

Ellie omluvně protáhla obličej.

„Hele, něco jsem ti zapoměla říct. Poprosila jsem Fionu s Charlesem, aby přijeli dřív. Chtěla jsem, aby tady byl ještě někdo jiný, až dorazí Pat s Mimi, takže nám zbývá tak hodinka. Promiň.“

Max zaúpěl, představu, že bude mít Charlese hodinu na krku, zatímco ženské budou tlachat v kuchyni, se mu totiž ani trochu nezamlouvala, nedal ale na sobě nic znát. Cokoliv za krásný úsměv své ženy.

„Dobře – ale stejně si na Starou ježibabu můžeme dát pár skleniček. Co ty na to?“

Když Max zavíral dveře ložnice, potěšilo ho, že zahlédl záblesk úsměvu.

8

Leo zvedla z postele hedvábný župan a strčila ruce do rukávů. Co to jenom s Ellie je? Takhle podrážděná nikdy nebyvala. Před nadcházejícím večerem jí to připadalo jako neblahé znamení a nemohla se zbavit pocitu, že je to svým způsobem i její vina. Byla přesvědčená, že ji tu uvítají s otevřenou náručí, možná ale byla chyba přijet tak nečekaně.

Žehličku na vlasy zapojila do zásuvky, aby se nahřála, popošla k otevřenému oknu a opřela se lokty o parapet. Výhled ji uklidňoval; za ta

léta se nezměnil. Za domem se do dálky táhla rovná zelená pole, zcela v pozadí ovšem zahlédla i tmavé kopce. Její pokojík okno nemíval – byla to spíš taková komora –, takže kdykoliv se jí podařilo se sem vkrást, prohlížela si krajinu a myslela na jiná místa, na jiné doby a na jiné životy.

Bez varování jí na mysli vytanula vzpomínka tak živá, že až zatajila dech. Vybavilo se jí, jak stála přesně v této poloze a koukala se z okna, pamatovala si na ten den naprosto jasně. Mohlo jí být tak čtrnáct kvůli mučivým bolestem břicha ji poslali ze školy domů. Nechtěla, aby se o tom kdokoliv dozvěděl, protože soucitu by se nedočkala, a tak vklouzla do domu nepozorovaně. Zamřčela, že už začala menstruuovat, a macecha se neobtěžovala ptát. Všechno, co tehdy Leo potřebovala, si musela brát od Ellie, nebo jí sestra někdy dávala část svého kapesného. Leo totiž samozřejmě žádné kapesné nedostávala.

Vzpomněla si, jak se propíčila do patra, vešla do Elliina pokoje a začala se jí hrabat v horním šuplíku. Byl tehdy podobný den jako dnes a okno bylo otevřené. Nikdo nevěděl, že tam je. Netušila, jak to, že je otec ten den doma, zrovna ale bez špetky nadšení okopával záhon pod oknem – to bylo zřejmě naposled, kdy na zahradě někdo něco udělal, než se jí ujali Ellie s Maxem. Poodstoupila, aby ji nezahlédl, ale do pokoje přesto doléhaly hlasy a jejich zatrpkllost a zášť jako by poskvrňovala všechno, na čem ulpěly.

Jeden hlas patřil maceše.

„Tady se přede mnou neschováš. Ještě jsem s tebou neskončila. Odjakživa vím, že s charakterem jsi na štíru, ale myslela jsem, že už ses konečně poučil. Jenže to bych asi chtěla moc, že jo?“

„Zmlkni, Denise. Vůbec nevíš, o čem mluvíš.“

„Pche! Tomu bys rád věřil, co? Jenže já tě znám. A taky vím, co provádíš, když nejsi tady. O tom tvým fakanovi jsem nevěděla, ale myslíš, že jsem nic netušila ani o její matce? Tý tvoji kurvě?“

„Nebyla to kurva. Byla to moje žena. Už je mrtvá – bohužel. Ta mě aspoň uměla rozesmát.“

„Já jsem tvoje žena. Já. Možná bych to měla nahlásit policajtům, nechat tě sbalit za bigamii. Takhle se nemůžu ve vsi ani ukázat. Co přijela ONA, ten tvůj parchant, všichni jenom drbou.“

„Tvoje slova mě uráží, Denise. A pokud jde o Sandru, to byla manželka jaksepatří, ne jako ty. Jestli tě zajímá, proč se poohlížím jinde, tak se na sebe dobře koukni.“

„Jedna věc je koukat, a druhá šahat. Na ty ubohý krávy, co jim připadáš neodolatelný, na ty já kašlu. Ale co ty, který tě nežerou, hm? Co ty chytrý, na který tvůj slizkej šarm neplatí? Co děláš s těma? Jako bych to nevěděla. Jenže tobě se nelíbí, když se zdráhaj, co? A jsou čím dál mladší, nemám pravdu?“

„Řeknu to ještě jednou – vůbec nevíš, o čem mluvíš. Jenom si vymýšlíš. A proboha, ženská, nekřič tolik.“

„Nebo co? Jak už jsem řekla – znám tě jak své boty. Nejsem blbá. Ta poslední se vypařila, chuděrka rozhodnožka, ale já vím, cos udělal. Tak která bude další, hm?“

„Klid se mi z očí.“

„Ani mě nenapadne. Tentokrát neustoupím. Chci, abys vypadnul. Slyšíš mě? Vypadnul. Tentokrát ti přálo štěstí. Znova už mi ale ostudu dělat nebudeš.“

Leo se celá zachvěla a vrátila se do reality. Poodstoupila od okna, protože dál už vzpomínat nechtěla. Stalo se to před mnoha lety – možná už si to nepamatovala správně. Jedovatost v macešině hlase odpovídala, stejně jako opovržení v otcově. Ale ta rozmluva? Jistá si nebyla, vše ale působilo naprosto jasně, slova jí sama tanula na mysli. Vybavovala si, jak ji bolelo, když poslouchala jejich debatu o své mamince, zbytku ovšem moc nevěnovala pozornost. Byla to prostě jedna hádka z mnoha. Ale pokud jí paměť slouží dobře, co to mohlo znamenat?

Od chvíle, kdy Leo do Little Melhamu přijela, věděla, že jí macecha pohrdá, a už dávno se tím přestala trápit. Její skutečná maminka však byla výjimečná. S tou byla náramná zábava. Proto když zaslechla, že o ní někdo mluví takhle, znova to v ní vyvolalo bolest, kterou v sobě léta dusila. Byla neochvějně přesvědčená, že otec matku miloval, protože ho uměla rozesmát, a když byli spolu, vypadali spokojeně. Co máma umřela, už takový výraz v jeho tváři nikdy nespatriřila. Pravda ale byla, že ode dne, co ji sem přivezl, se na něj schválně nedívala. Když plakala, nikdy ji neutěšil. O to se snažila jenom Ellie – a Leo se projevům sestřiných citů vyhýbala.

Sehnula se k cestovní tašce, vytáhla laptop a začala hledat soubor s označením „otec“. Ať už ta slova tehdy skutečně padla, nebo ne, hodlala je přidat ke svým poznámkám. O otcově zmizení jim Elliina matka nikdy neřekla pravdu, tím si byla Leo naprosto jistá. A Ellie se nikdy

nedokázala vyrovnat s pomyšlením, že je mrtvý, pořád se kojila nadějí, že už někdy brzo vezme za kliku a zase vejde do dveří. Proč by se jinak rozhodla nastěhovat do domu, který vyvolával tolik ponurých vzpomínek?

Už kvůli sestře toužila Leo zjistit, kam se jejich otec poděl, a hlavně proč se nikdy nevrátil.

9

Fiona Atkinsonová sešla po širokém schodišti svého edvardovského domu a v obřím zrcadle u dveří do jídelny zahlédla svůj odraz. Zářivá modř šatů se smaragdově zelenými akcenty jí krásně ladila s opálenou pletí a lem asymetrické sukně, který se od půli lýtek místy zvedal až do půli stehů, jí odhaloval pěkně tvarované nohy. Každý kousek jejího těla byl vybroušený k dokonalosti a krátké blond vlasy se jí jen třpytily. Marco jí jako obvykle udělal senzační melír. Jediné, co ji znepokojovalo, byly boty. Tušila totiž, že je Ellie bude chtít provést po zahradě, a tyhle jehly rozhodně nemůžou opustit bezpečí domu.

Všechny oči se budou bezpochyby upírat na ni, a přesně to si přála. Zvlášť jeden pár, pokud jejich majitel dorazí. Ptát se ale nechtěla. Netoužila totiž působit až moc dychtivě.

„Tak jo, Charlesi, jsem hotová,“ prohodila, když vplula do pokoje v oblaku parfému Hermès 24 Faubourg. „Co ty na to?“ zapózovala s jednou rukou v bok.

Charles stál u okna a se sklenkou čehosi bezbarvého v ruce se díval na dokonale udržovanou zahradu. Tušila, že voda to nebude. Manžel měl na sobě tmavomodrý oblek s proužkem a červenou kravatu – ani jedno se pro danou příležitost vůbec nehodilo. Otočil se a pohlédl na ni. Hnědé vlasy měl ulíznuté z širokého čela a nad hnědými očky mu téměř srůstala tmavá huňatá obočí, díky čemuž působil dojmem člověka, který je neustále vyvedený z míry.

Zvedl skleničku ke rtům, pak ruku zase svěsil a promluvil svým obvyklým rozvázným tónem.

„To jsou ty od Ferragama, jaksi mi o nich říkala?“

Fiona se zatočila.

„Ano. Jsou božské, co?“

Charles se zamračil.

„To si chceš vážně vzít na sebe? K Elliemu a Maxovi? Trochu přehnané, nemyslíš?“

„Ne, to si fakt nemyslím, jinak bych si je nebrala. Co ti vadí?“

„Vzhledem k tomu, jaká tam bude společnost, bych řekl, že by se hodilo spíš něco trochu míň pompézního.“

Fiona obrátila oči v sloup.

„Nebud' furt takový snob, Charlesi. Ellie a Max jsou teď zazobaní – přišli k bohatství, tak není třeba nad nimi takhle ohrnovat nos.“

Charles zamířil ke stolku s pitím a skleničku odložil.

„Možná mají peníze, ale kdo ještě tam bude? Podle mě to rozhodně nebudou lidi, kteří by ocenili šaty od Ferragama.“

Fiona nemohla Charlesovi přiznat, že každá značková róba, každý skvostný šperk pro ni symbolizuje, kam až došla a jak dokonale se dokázala oprostít od minulosti.

„Možná tě to překvapí, Charlesi, ale já se neoblékám s cílem zalíbit se druhým. Chci se líbit sobě.“ Přešla pokojem k němu. „A pokud jde o další dnešní hosty, bezpochyby tam bude Patrick se svou novou přítelkyní a podle Ellie přijde i několik dalších lidí, ale kdo přesně, to nevím.“

Při těch slovech sklonila Fiona hlavu, aby se vyhnula manžellovu pohledu, a ometla si z šatů neexistující smítko. Navzdory propasti, která se mezi nimi vytvořila, občas žasla nad tím, jak skvěle v ní umí číst. Charles si tiše odfrkl.

„Patrick se svou novou přítelkyní – tím je víceméně řečeno všechno. Taková pitomost, opustit tu svou bezvadnou Georgii – co to jenom toho chlapa napadlo? A jaká vůbec je, ta jeho nová?“

„Nevím. Ještě jsme se nesetkaly. Jmenuje se Miriam, ale prý si radši nechává říkat Mimi.“

„Ježíšmarjá,“ zamumlal Charles.

„Podle Ellie je to taková sucharka a Pat prý hodně trpí.“ Fiona po Charlesovi šlehla pohledem. „Dostanu dneska něco k pití, nebo si ho budu muset podat sama?“

„Promiň, miláčku. Co by sis dala?“

Fiona podrážděně zavrtěla hlavou.

„Dám si to co vždycky, Charlesi. Ptáš se mě na to víkend co víkend a já ti na to posledních pět let odpovídám pořád totéž. Martini z vodky, bez olivy, s plátkem citronové kůry. A už jsi objednal taxi?“

Charles začal u stolku s alkoholem odměřovat do křišťálové sklenky přesné množství vodky.

„Ano, auto jsem objednal a požádal, ať pošlou mercedes. Přijedou pro nás brzo, jak sis přála, asi tak za čtvrt hodiny, a zase nás vyzvednou v jedenáct.“

„To snad ne. Někdy ti vážně nerozumím. Už v jedenáct? V jedenáct odjíždět nemůžeme – kolik ti vlastně je, Charlesi?“ Vždyť ono se není zrovna k čemu vracet, pomyslela si bezděky v duchu.

Fiona si usrkla ze skleničky. Ať byl Charles, jaký chtěl, namíchat martini uměl dokonale. Schopnost opakovaně dosahovat dokonalosti patrně souvisela s jeho posedlostí přesností. Nesnesl pomyšlení, že by kamkoliv vyrazil bez plánu – jak dlouho zabere cesta, aby přijeli v optimální okamžik; jak dlouho potrvá každý chod; kdy bude nejlepší důstojně odejít. Neustále sledoval hodinky, aby všechno běželo přesně podle jeho rozvrhu. Fiona ale dnes večer rozhodně neměla v úmyslu odjíždět jako první. Hodlala z tohoto večera vyždímat maximum. Chtěla být hlavní hvězdou, toužila, aby se na ni upíraly pohledy všech mužů. A Charles jí to rozhodně kazit nebude.

Zamířila k zrcadlu nad komodou a odsunula nádhernou kytici letních květín, aby se lépe viděla. To, co spatřila, ji potěšilo.

„Podívej, miláčku, jestli chceš, klidně si odjeď v jedenáct, ale já zůstanu. Až se vrátím, budu se tě snažit nevzbudit. Zavolám si taxi.“

Fiona nadcházející večer promýšlela. Dnes už by se možná měla rozhodnout. Včera už málem podlehla, usoudila ale, že tahle hra může trvat ještě o chvilku déle. Možná konečně nadešla chvíle přestat si hrát.

V zrcadle se odrážel lesk očekávání, který jí zářil z očí, a i přes pečlivě nanesená líčidla postrehla, že jí lehounce zrudly tváře.

Vtom za sebou vycítila pohyb a všimla si, že ji Charles v zrcadle pozoruje. Rychle odvrátila pohled.

Když si Leo konečně dožehlila vlasy, překvapilo ji, že kuchyň zeje prázdnotou. Ulevilo se jí. Neměla nejmenší chuť podělit se s Ellie o vzpomínky, které ji zahlcovaly, netušila ovšem, kolik toho prozradí její tvář.

Nevzala si s sebou nic elegantního, měla však přiléhavé černé tílko a bílé džíny, které by snad mohly vyhovovat, pokud je doplní několika barevnými šperky. Napadlo ji, že by se potají mrkla k Ellie do ložnice, jestli by tam nenašla masivní tmavočervený náhrdelník, který sestře před rokem nebo dvěma koupila. Ladil by jí ke rtěnce. Jenže vzhledem k tomu, jak to dopadlo prve, si řekla, že by se asi měla nejdříve dovolit.

Rozhlížela se po kuchyni, kde bylo pozoruhodně naklizené vzhledem k tomu, že mělo na večeri přijít deset lidí. Kuchyň to ovšem byla obrovská, žádná stísněná místnůstka, jakou znávala z dob, kdy tady s Ellie vyrůstaly. Teď tu u jedné stěny trůnila největší černá kuchyňská kamna, jaká kdy viděla. A jako by to nestačilo, u další zdi se nacházely dvě samostatné vestavěné trouby a na ostrůvku uprostřed varná deska se šesti plotnami a zvláštní grilovací plochou, která byla sama o sobě patrně větší než celá bývalá kuchyně.

Naproti ostrůvku se nacházel stůl pro šest osob a u prosklených skládacích dveří vedoucích do zahrady stál párek pohodlně vyhlížejících křesílek. Jak Leo zjistila už včera, kuchyň zabírala polovinu přízemní části stodoly, vedle pak měl Max svou hernu, jak Ellie pokoji s oblibou říkala. Stačila dovnitř jen strčit nos, ale skoro celou jednu stěnu tam zabírala obrazovka televizoru a o pohodlí se staral hned tučet polohovacích křesel. Bylo to samozřejmě naprosto přehnané, ale Ellie zřejmě chtěla Maxovi dopřát něco, co by mu přestěhování do tohoto domu vynahradilo. V jejich předchozím moderním půldomku byl totiž naprosto spokojený.

Z kuchyně se šlo po točitých schodech do patra, kde stál dokonalý kulečnickový stůl a další klukovské hračky, které Leo ani v nejmenším nezajímaly. Vzhledem k tomu všemu ji proto udivovalo, že za celých devět let manželství Maxe ani Ellie takhle mrzuté ještě nezažila.

Leo sice sama nebyla zrovna nejlepší kuchařka na světě, pomalu už si ale začínala připadat jako páté kolo u vozu, jak jen bloumala po rozlehlé kuchyni a nic nedělala, když se konečně objevila Ellie a působila přece jen o něco veseleji než před hodinou. Očividně na ni zabralo Maxovo kouzlo a Leo byla ráda, že už je to skoro zase ta stará dobrá Ellie. Kolem obličeje se jí vlnily dlouhé tmavé vlasy a hluboký výstřih krátkých černých šatů odhaloval dekolt, který Leo sestře upřímně záviděla. S líčením to Ellie nikdy nepřeháněla, ale dnes si plné rty přizdobila leskem a oči si lehce zdůraznila šedými stíny.

Ellie se usmívala, jako by chtěla odčinit předchozí nevrlost. „Leo – moc ti to sluší. Jako vždycky.“

„Jdi ty – ale dík. Omlouvám se, že jsem si nepřivezla nic společenského. Ale ty vypadáš fantasticky. Myslíš, že hosti dneska přijedou mimořádně vyfiknutí?“

Ellie právě chystala do misek nejrůznější omáčky na jednohubky, na okamžik se ale zarazila a omluvně se na sestru podívala.

„No, přijede Fiona s Charlesem – a Fiona podle mě určitě zvolí nějaké nóbl šaty nebo něco takového.“

„Prokristapána. Z té se ale stala nafoukaná snobka. Nosí pořád ještě ty polokošile s rafinovaně zvednutým límečkem na krku, aby vypadala ,nonšalantně‘?“

Ellie se zazubila, komentáře se ale zdržela.

„A nikdy jsem nepochopila, proč si vzala toho hňupa Charlese. Asi si ho nevybrala proto, že by byl zrovna ztělesněním sexu, co? Víím, že jste spolu ve škole kamarádily, nechce se mi ale věřit, že bys s ním ještě teď měla cokoliv společného.“

Ellie se na sestru chápavě usmála.

„Neměla to vždycky lehké, víš. Nesměj se, Leo. Jsou věci, které o Fioně nevíš a které ti nemůžu říct – ale její chování je zcela divadýlko. Buď vůči lidem trochu shovívavější.“

„Ellie, ty jsi ten největší důvěřivec na světě. Vždycky jsi byla a vždycky budeš. To já zas blbce nemůžu vystát – ale jelikož jsou to tví přátelé, budu dneska večer sekat dobrotu. A přijde ještě někdo, koho znám?“

Při těch slovech zamířila Leo k obří lednici a našla si v ní otevřenou láhev bílého vína. Zamávala s ní ve vzduchu a Ellie přikývla a dál chystala občerstvení.

„No, taky přijde Pat – toho znáš.“

Z kredence Leo vyndala pár skleniček a zády k sestře vyřkla názor na další hosty.

„Paráda – už se těším. Teda na Pata ani ne. Je to sice sympaták, ovšem taková trochu leklá ryba, jestli víš, jak to myslím. Ale Georgia je skvělá. Tu jen tak něco nerozhodí a mluví na rovinu. Zaplatpánbůh za ty dary. To možná i odolám nutkání dělat si srandu z Fiony a trochu si s Georgiou zanádváme.“

Otočila se s úsměvem k Ellie, ta se ale tvářila zaraženě.

S dlaní přes ústa sestra skrz prsty zamumlala: „Panebože. Ty nic nevíš, víd? Promiň, Leo, chtěla jsem ti to říct, ale pokaždé jsem zapomněla.“

Leo sestře podala sklenku vína a sledovala, jak si poměrně dlouze zavdala. Mlčela a čekala, co Ellie dodá.

„Pat Georgiu opustil. Teda ona ho přesněji řečeno vykopla. A jelikož je to moje nejlepší kamarádka, plně za ní stojím, jenže Pat je zase Maxův nejlepší kámoš, takže je to celé trochu složitější.“

Leo nic neřekla, věděla, že jí sestra vše vylíčí, aniž by se musela na cokoli vptávat.

„Byla to hrůza. Celé to vzniklo kvůli tomu, že Pat chtěl děti. Víš přece, jak na Georgiu celé ty roky pohlížel. Doslova ji zbožňoval, a jak v práci stoupala pořád výš, dělal pro ni, co jí na očích viděl. Pro oba byla na prvním místě její kariéra, protože firemní právnička vydělává podstatně víc než učitel. Kdekoli jinde v zemi by určitě bral víc, ona o tom ale nechtěla ani slyšet. A když Pat prohlásil, že by chtěl děti, odmítla. Nabídl se, že zůstane doma a bude se o ně starat, aby se svojí práce nemusela vzdát. Přesto řekla ne.“

Ellie odložila sklenku s vínem a podívala se, kolik je hodin, jelikož tu historku očividně chtěla dovyprávět, než dorazí hosté.

„Pat si našel známost. Mají takovou hospodu, kam všichni ze školy chodí, když se koná večerní schůze nebo podobně. Ona tam dělala barmanku. Max tvrdí, že ho to mělo napadnout, protože s ní Pata často vídal, nikdy mu to ale prý nedošlo. A teď si myslí, že to byl z Patovy strany projev zoufalství. Připadal si... nevím, jak to říct; nejlíp to asi vystihuje slovo *zbytečný*. Díky téhle holce získal zas pocit, že je důležitý. Georgia se to každopádně domákla. Jak přesně to bylo, nevíme, údajně snad ale dostala anonymní esemesku. A tak Pata vykopla.

Zřejmě si myslela, že se rozjede k nám a my ho přivedeme k rozumu. Jenže my na víkend odjeli, a tak udělal to nejbližší, co mohl. Vydal se přímo k té ženské domů, což byla pro Georgiu poslední kapka.“

Leo povytáhla obočí. Ellie se na ni zamračila.

„Moc překvapeně nevypadáš. Mě osobně by ani ve snu nenapadlo, že by se někdy mohli rozejít. Žili jeden pro druhého. Myslela jsem, že z toho budeš paf.“

„Ale prosím tě, Ellie,“ namítla Leo. „Snad víš, s kým mluvíš, ne? Kdy naposled jsem od nějakého chlapa něco čekala? No tak prostě Pat udělal to, co každý druhý. Hrůza hrůzoucí.“

Leo k sestře natáhla ruku se skleničkou vína, jako by s ní ukazovala.

„Samotné bude Georgii líp.“

Ellie kroutila hlavou.

„Kdepak, nebude. Je z toho hodně přešlá. Pat taky, ale ten to nepřizná. Max říkal, že posledních několik týdnů chodil po škole jak oživlá mrtvola. Ale když už teď začaly letní prázdniny, aspoň se během volna může sebrat, i když včera se prý z toho ragbyového klubu v průběhu večera vytratil. Teda aspoň to povídal Max, i když nechápu, jak si toho ve stavu, v jakém přišel domů, mohl vůbec všimnout.“

Leo si chtě nechtě pomyslela, že Pat nebyl jediný, kdo se v noci vytratil – téhle záhadě pořád ještě nepřišla na kloub.

*

Depresivnější obývací, než jaký měla doma Mimi, snad Patrick Keever ještě neviděl. Že byl malý, mu nevadilo. I malý může být útulný. Jenže tenhle postrádal... prostě tak nějak všechno. Jakous takous barevnost pokoji propůjčoval pouze šeredný koberec s vlnitým vzorem, a to jedině tehdy, pokud si člověk potrpěl na oranžovou. Jinak to tam byla béžová na béžové. Patovi se zastesklo po světle šedozeleném odstínu koberce u sebe v obývací s měkkými pohovkami v čokoládově hnědé kůži, otevřeným krbem a černobílými fotografiemi, které sám pořídil a které pracně rámoval a rozvěšoval.

Momentální stav věcí mohl samozřejmě vyčítat výhradně sám sobě, ale i když se snažil sebevíc, pořád nějak nemohl přijít na to, co si počít. Georgia tvrdila, že ho pořád miluje, ale kdykoliv navrhl, že

od Mimi odejde a vrátí se – což by udělal okamžitě –, přimhouřila oči, zakroutila hlavou a dívala se na něj, jako kdyby se zbláznil. Evidentně mu něco unikalo, jenže Georgia mu žádné vodítko neposkytovala.

A teď mířil na večeri k Maxovi a Ellie se ženou, která v jeho životě Georgiu prakticky nahradila. Pro jeho přátele to bylo těžké, což chápal. S Maxem se přátelili už od vysoké – Georgia se vždycky smála, že jsou jako noc a den. Max byl sportovně založený kluk, který holdoval zábavě a uměl každého rozesmát, kdežto Pat byl spíš vážný, studijní typ, který měl rád divadlo a umění. Nějak si ale padli do oka.

Podíval se na hodinky. „Mimi, už budeš? Měli bychom vyrazit,“ houkl do patra. V tomto pokoji ovšem nebylo radno volat moc hlasitě, protože na tenké stěny, které domky dělily, pak člověku hned bušili sousedi.

Mimi neodpověděla a znova už volat nehodlal. Popravdě řečeno se mu vlastně nikam nechtělo. Ale když už šli, a věděl, že by tam jít měli, chtěl radši přijít včas, nebo dokonce i s mírným předstihem. Nerad vcházel do místnosti plné lidí. Poslední dobou měl neodbytný pocit, že se o něm lidi baví. Včera večer na oslavě konce školního roku už toho začal mít po krk. Hrozně rád se tamodtud vytratil – i když vzhledem k tomu, co pak následovalo, by možná býval udělal líp, kdyby tam zůstal. Doufal, že si jeho zmizení nikdo nevšiml, protože kdyby ano, měl by hodně co vysvětlovat.

Několika příštích týdnů se Pat děsil. Školní prázdniny. Jako učitel se na tyhle chvíle obvykle těšil, užíval si pocit, že má čas uvažovat o dalším pololetí a že se může zamyslet i nad plánem výuky. V minulých letech míval o prázdninách celý dům většinou jen pro sebe, jelikož Georgia byla v práci, a tak si mohl číst, psát si poznámky, pouštět si hudbu a vůbec se duševně chystat na další školní rok. Jenže letos prázdniny stráví tady v téhle díře a Mimi bude mít na krku častěji, než by mu bylo milé.

Ze zamyšlení ho náhle vytrhl klapot podpatků – Mimi scházela po dřevěném schodišti. Zastavila se pod schody, položila ruku na koncový sloupek a podívala se na Pata.

„Půjde to?“ zeptala se.

Výraz v její tváři nedokázal Pat úplně přesně odečíst, připadal mu ale jako směsice vzdoru a nervozity. V krku cítil tvrdý knedlík výčitek svědomí. Věděl, že nesmí pořád srovnávat, jenže černé šaty, co si

na sebe vzala, neměly vzhledem k její postavě vhodnou délku, končily těsně pod koleny. A přestože bylo léto v plném proudu, doplnila je fuchsiovým svetrem s kanýry kolem krku, který se jí nehodil k pleti, Pat ovšem musel uznat, že si aspoň dala záležet.

„Moc ti to sluší,“ odpověděl. Věděl, že to nestačí. Chtěla slyšet víc, on se ale na nic víc nezmohl. Zprvu ho nesmírně přitahovala, zřejmě ale jen toužil po tom, aby mu někdo naslouchal a aby viděl věci z jeho perspektivy. A ona stála v hospodě na opačné straně baru a přitakávala všemu, co řekl; řekla mu, že jí připadá jako hotové terno a že se Georgia snad zbláznila, pokud dělá něco, čím ho štve. Mimi mu zkrátka řekla všechno, co chtěl slyšet, a tak když ho – po jedné obzvláště ošklivé hádce s Georgiou – pozvala k sobě, aby si s ní dal skleničku vína a trochu se uklidnil, úplně se sesypal. A to byla jeho zkáza. Klečela mu na podlaze u nohou, snažila se mu slíbat slzy a on se nedokázal přimět k tomu, aby ji odmítl. Bože, takové kliše. Jelikož vystudoval angličtinu, měl o potenciálním dopadu žalu na pohlavní touhu načteno ažaž, a když ze sebe v návalu chtíče navzájem rvali oblečení, cítil, jak tone ve víru kypících citů.

A dospělo to až sem.

„Jsi teda hotová?“ zeptal se.

„Asi jo. A fakticky tam musíme, Patricku? Nemůžeme se omluvit? Radši bych byla tady s tebou – jenom sami dva. Určitě by to nikomu nevadilo – Ellie mě ani nemá ráda.“

Pat potlačil vzdech. „Jo, musíme tam. Nebo aspoň já. Jestli chceš, tak zůstaň doma.“ Zadusil v sobě pocit naděje, že na to Mimi kývne.

„Jasně že nechci. Víím, že to s tvými přáteli není snadné, ale teď chodíš se mnou, tak se s tím budou muset smířit.“

„Dej jim čas, Mimi, jo? Prostě se chovej mile a oni změní názor, uvidíš.“ Došlo mu, že nezvolil nejvhodnější slova.

„Já se k nim vždycky chovám mile. Jenže oni si myslí, že jsou lepší než my, protože mají spoustu prachů. On je jenom učitel a ona zdravotní sestra, takže nechápu, proč si myslí, že jsou něco víc.“

„Rád bych ti připomněl, že i já jsem jenom učitel – a oni si nemyslí, že jsou něco víc. Takoví vůbec nejsou. Ellie je ta nejhorší ženská, jakou jsem kdy poznal.“

Mimi k němu popošla a položila mu ruce na ramena. „Ty jsi zástupce ředitele, Patricku. Ty nejsi jenom učitel. Ty jsi něco víc.“ Naklonila